

Χρυσή αυγή

«Ο παθιασμένος αγώνας μας πρέπει νάχει πλατειά αντικείμενα: ένας ολόκληρος πολιτισμός αγωνίζεται για την ύπαρξή του κι αυτός ο πολιτισμός θά βαστάξει εκατομμύρια χρόνια γιατί θ' αγκαλιάσει και θά συνταιριάσει τόν Έλληνισμό μέ τόν Γερμανισμό.»

ADOLF HITLER - MEIN KAMPF

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

Ἡ παρούσα ἔκδοσις δέν ἔχει τόσον περιορισμένας φιλοδοξίας ὥστε νά θεωρηθῆ ἀπλῶς καί μόνον μία ἔκδοσις ὅπως τόσαι ἄλλαι. Δέν ἔχει κἀν φιλοδοξίας, ἀλλά τήν πεποίθησιν ὅτι ἀποτελεῖ ἕνα σάλπισμα γησιῶς Ἐπαναστατικόν καί ἀκραιφνῶς Ἐθνικοσοσιαλιστικόν.

Ἀπευθυνόμεθα εἰς τοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστάς, τοὺς συνειδητοὺς καί ἀσυνειδήτους, τοὺς φύσει ἐκλεκτοὺς τοῦ Αἵματος. Ἀπευθυνόμεθα εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἡ Ἀλήθεια διότι ἡ Ἀλήθεια εἶναι ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός καί μόνον δι' αὐτό.

Εἴμεθα Ἐπαναστάται, ἀλλά αὐτό δέν μᾶς ἐμποδίζει νά ἔχωμεν γνῶσιν τῆς πραγματικότητος ὅτι κάθε Ἐπαναστάσεως πρέπει νά προηγήται ἕνας Διαφωτισμός.

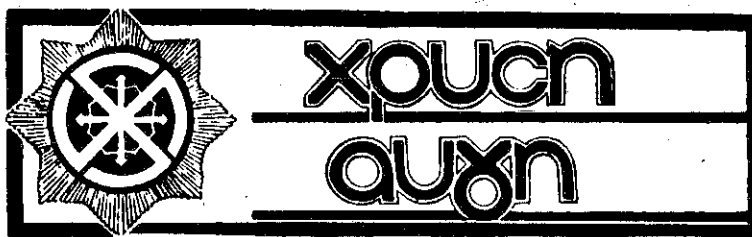
Ἀπό αὐτό ἐδῶ τό λιτό βῆμα θά δημιουργήσωμεν τήν Ἐπανάστασιν μας, τήν Πνευματικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Αἵματος, μίαν Πανελληνίον Συνομοσίαν Ἰδεῶν, ἡ ὁποία ὡς τελικόν τῆς σκοπὸν θά ἔχη τὸν καθαρμὸ τῆς Γῆς μας ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴ διαφθορά καί τὴν Ὀριστικὴ Νίκη τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων.

Θά Νικήσωμεν διότι πρέπει νά Νικήσωμεν. Πότε; δέν ἔχει οὐδεμίαν σημασίαν. Τό βέβαιον εἶναι ὅτι θά ἔλθῃ κάποτε Ἐκείνη ἡ Ἡμέρα, ὅπου ὁ Ἑλληνικός Ἥλιος θά ἀνατείλῃ καί πάλι ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ Ἅγια Ἐρείπια τῶν Ναῶν μας, Ἥλιος Νέος, Λαμπρός, Ἥλιος ἐκδικητῆς καί τιμωρός, τιμωρός τῶν προδοτῶν τῆς Φυλῆς καί τῶν ἐχθρῶν τοῦ Αἵματος.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

τεύχος 6ον / αὐγουστος-σεπτέμβριος 1982 / δρχ. 50

«ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ»

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Πολλοί έχουν την εντύπωση ακούγοντες την λέξη «Εθνικοσοσιαλισμός» ότι αυτή αφορά απλώς και μόνον μίαν πολιτικήν ιδεολογίαν. Αυτό είναι λάθος και μάλιστα λάθος ολέθριον διά κάποιον, ο οποίος Ισχυρίζεται ή θέλει νά πιστεύη ότι είναι 'Εθνικοσοσιαλιστής. Διότι ο 'Εθνικοσοσιαλισμός είναι μὲν καὶ πολιτική ιδεολογία, ἀλλὰ προπαντός είναι Κοσμοθεωρία καὶ Βιοθεωρία. Είναι Κοσμοθεωρία διότι ἔχει συγκεκριμένην ἀντίληψιν τοῦ Κόσμου ἀφορῶσα κάθε πλευρά τῶν δραστηριοτήτων τοῦ ἀνθρώπου. Είναι Κοσμοθεωρία ἔχουσα συγκεκριμένας θέσεις διὰ τὴν Τέχνην, διὰ τὴν Ἐπιστήμην, διὰ τὴν Φιλοσοφίαν, διὰ τὴν Θρησκείαν, διὰ τὴν Ἱστορίαν, διὰ τὸν Πολιτισμόν, διὰ τὴν Τεχνολογίαν καὶ δι' ὅτι γενικῶς εἶναι δυνατόν νά ἐνδιαφέρῃ τὸν ἐχέφρονα ἄνθρωπον. Είναι Βιοθεωρία διότι δὲν νοεῖται διὰ τὸν 'Εθνικοσοσιαλισμόν νά εἶναι κανεὶς 'Εθνικοσοσιαλιστής με αὐτάς τὰς συγκεκριμένας ἀπόψεις καὶ θέσεις καὶ νά μὴν τὰς ἐφαρμόζη εἰς τὴν προσωπικὴν του ζωὴν.

Ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός ὡς ἱστορικὴ πραγματικότης ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Γερμανίαν κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ μεσοπολέμου. Αὐτό ὅσον ἀφορᾷ τὴν κυριολεξίαν τοῦ ὄρου 'Εθνικοσοσιαλισμός. Ἐάν ὅμως μελετήσωμεν τὸ ιδεολογικόν, φιλοσοφικόν, καλλιτεχνικόν καὶ πολιτικόν ἀκόμη περιεχόμενον τοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ θά ἀνακαλύψωμεν χωρὶς δυσκολίαν ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν ἕνας Οὐρανοκατέβητος Γερμανικὸς νεωτερικισμός, ἀλλὰ προϋπήρχαν καὶ ὑπάρχουν καὶ θά ὑπάρχουν μέσα εἰς αὐτὴν καθαρτὴν τὴν βιολογικὴν ὑπόστασιν τοῦ Λευκοῦ Ἀνθρώπου. Τό ὅτι δὲν ἦσαν ὅλα αὐτὰ πρωτότυπα ἄς μὴν νομισθῇ ὅτι μειώνει εἰς τὸ παραμικρόν τὸ Μεγαλεῖον καὶ τὴν Ἀξίαν τοῦ Γερμανικοῦ 'Εθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός ὡς Κοσμοθεωρία καὶ Βιοθεωρία σεβομένη τὴν Φυσικὴν Πραγματικότητα δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νά εἶναι ἕνας τρόπος ζωῆς καὶ μία ἀντίληψις τοῦ Κόσμου βασιζομένη εἰς τὴν συνέχεια τοῦ Αἵματος.

Ὡς γνωστόν ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός ὑπὸ τὴν φωτισμένην ἡγεσίαν τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἔδωσε τὴν μάχην διὰ τὴν ἀπαλλαγὴν τῆς φυλῆς μας ἀπὸ τὴν ἐβραϊκὴν παρακμὴ καὶ τὴν «ἔχασε». Ἡ μεταπολεμικὴ κατάστασις μᾶς ἔδωσε δύο τύπους καθεστῶτων, τὸν μαρξιστικὸν καὶ τὸν καπιταλιστικόν, συγχρόνως δὲ κυρίαρχοι τῆς γῆς ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ καπνίζοντα ἐρείπια τῆς Εὐρώπης μας ἀνεδειχθησαν ἡ καπιταλιστικὴ Ἀμερικὴ καὶ ἡ μαρξιστικὴ Ρωσία. Τόσον ὅμως εἰς τὴν νοοτροπία, ὅσον καὶ εἰς τὸν τρόπον ζωῆς καὶ τὰ δύο αὐτὰ καθεστῶτα ἀκολουθοῦν τὸν ἴδιον δρόμον, τὸν δρόμον ἐνός ἀμφιβόλου ποιότητος «πολιτισμοῦ», τοῦ τεχνοκρατικοῦ. Ἐναν δρόμον, ὁ ὁποῖος ἀφετηρίαν ἔχει τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν, φυσικὴ του συνέχεια τὴν βιομηχανικὴν ἐπανάστασιν καὶ μοιραῖο προϊόν του τὴν σημερινὴν ἐφιαλτικὴν τεχνοκρατικὴν ἀντίληψιν ζωῆς. Αὐτός ὁ δρόμος ὅμως εἶναι ἀδιέξοδον καὶ φυσιολογικὰ θά καταλήξῃ εἰς τὴν αὐτοκαταστροφὴν τοῦ ὅλου μηχανισμοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν συντηρεῖ. Τί θά κάμῃ τότε ἡ ἀνθρωπότης; Ποία εἶναι ἡ ιδεολογία αὐτή, ἡ ὁποία θά δώσῃ τὰς συγκεκριμένας λύσεις εἰς τὰ συγκεκριμένα προβλήματα; Ποία εἶναι ἡ ιδεολογία αὐτή, ἡ ὁποία ἔχει συγκεκριμένην ἀπάντησιν διὰ τὸ φυλετικόν πρόβλημα, διὰ τὴν «μοντέρνα τέχνην», διὰ τὴν ἀστυφιλίαν, διὰ τὸν ρόλον τῆς τεχνολογίας καὶ τοῦ ἐπιστήμονος, διὰ τὴν φιλοσοφίαν, διὰ τὴν Πολιτειακὴν δομὴν ἐνός Κράτους; Ποία εἶναι ἡ Κοσμοθεωρία αὐτή, ἡ ἔχουσα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦ τί θά πρέπει νά ἀντικαταστήσῃ τὴν σημερινὴν τυρρανίαν τῆς ἀναλυτικῆς λογικῆς; ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός καὶ μόνον ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός.

Διὰ τοῦτο καὶ μοιραῖα εἶτε τὸ θέλομεν εἶτε ὄχι ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός θά ἀποτελέσῃ εἰς τὸ Μέλλον τὸ ἀπαραίτητον Μυθικόν ὑπόβαθρον τοῦ Νέου Πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος θά διαδεχθῇ τοὺς σκοτεινοὺς χρόνους τῆς σημερινῆς παρακμῆς.

Λοιπόν γιατί να φοβηθούμε για το μέλλον, βλέποντας την Ευρωπαϊκή ένότητα που σχηματίζαμε, αποτελούμενη από ένα εκατομμύριο νέα παιδιά από 28 διαφορετικές χώρες, τὰ πιά άτρόμητα, τὰ πιά σκληρά και τὰ καλύτερα όπλισμένα σ' όλόκληρη τήν Ευρώπη; Ποιάς θά τολμούσε να μās προκαλέσει; Ναι ποιάς να μās αντίσταθῆ; Το μέλλον δέν ανήκει πιά σε δολοπλόκους γέρους, προωρισμένους για τὰ μελλοντικά άστυλα, ανήκει σε μās, τούς νεαρούς Λύκους.

Γνώριζα βαθιά τόν Χίτλερ.

Δέν φοβόμουν πιά τó να διακινδυνεύσω τή συμμετοχή σε μιά Ένωμένη Εύρώπη αφού ύπῆρχε μιά διάνοια που είχε ξεπεράσει πολιτικά τὰ στάδια τών περιοχών και τών έθνών.

—«Μετά τόν πόλεμο», μου έλεγε (έννοείται ó Χίτλερ), «θά αλλάξω τó όνομα του Βερολίνου για να μῆν παρουσιάζεται πιά σαν ή Πρωτεύουσα τών Γερμανών, αλλά όλων τών Ευρωπαίων».

ΑΥΤΟΣ μπορούσε να δημιουργήση, να σφυρηλατήση, να ένωση.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

ΠΑΓΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΕΟΣ ΛΟΓΟΣ

ΛΟΥΚΑΣ Γ. ΣΤΑΥΡΟΥ

Οι αντιφάσεις που δρθωσε μπροστά στη θέλησι του ζείν, ή επιφατική διάνοια, έφεραν τόν άνθρωπο στά πρόθυρα της αυτοκαταργήσεώς του. 'Ο άνθρωπος αποξενωμένος πιά από την Φύσι, μιá ζωντανή αυτοαντίφασις, χάνει κάθε δυνατότητα εκλογής, σβύνει μέσα του ή φλόγα ή επαναστατική που δώρισε σ' αυτόν ο Προμηθεύς. Τώρα είναι μιá παραίτησις. Αυτό είναι τό τελευταίο σκαλοπάτι του μηδενισμού. 'Ο μηδενισμός δέν είναι ένα τυχαίο γεγονός. Είναι μιá αναγκαιότητα. Αυτός ο άνθρωπος έπρεπε κάποτε νά εκλείψη. Νά τόν διαδεχθί ο 'Υπεράνθρωπος. 'Ωφείλουμε νά βοηθήσουμε την Φύσι νά αποτελειώσει αυτό της τό έργο. Τί; Μά νά σπρώξουμε αυτό τόν άνθρωπο προς την καταστροφή. Νά σμιζουμε τή θέλησι μας μέ την όρμη της καταγίδας.

'Αλλά άς παρακολουθήσουμε τώρα εκείνη τή νέα δύναμι που γεννιέται. Μιά αναβίωσις του παγανισμού. 'Η ήθική ήταν ή μεγάλη μάστιγα της ανθρωπότητας, τό δεσμευτήριό της Βουλήσεως. Παγανισμός σημαίνει επιστροφή στην άθωότητα της Φύσεως. Θρίαμβος της Θελήσεως που είς την πρωταρχική της κατάστασιν έξωτερικεύεται μέ ένα τρόπο βίαιο και τρομακτικό, μέ πράξεις που προκαλούν την φρίκη. "Ετσι συντρίβει ή Φύσις τους ναούς του ψεύδους. 'Ανακηρύσσεται ή τέχνη, σχολείο αυτοπειθαρχίας και αυτοκαλλιτεχνήσεως, μιá τέχνη για τίς δυνατές φύσεις. 'Ο άνθρωπος ξαναβρίσκει τόν εαυτό του σέ συμφιλίωσι μέ τή Φύσι: προέκτασις του εαυτού μέσα στη Φύσι. 'Ο παγανισμός είναι αυτή ή διάχυσις της «ψυχής» μέσα στα φαινόμενα: 'Επιστροφή στον Κόσμο: ο άνθρωπος ένα αναπόσπαστο και συνεχές τμήμα της Φύσεως. Αυτός είναι που θά ένσαρκώσει ένα θεό.

Παγανισμός είναι μιá ουσιαστική επιστροφή στον εαυτό και όχι μιá επιπόλαιη και ρομαντική επιστροφή στον μύθο. Δέν καταργείται ή επιφατική διάνοια μέ τή φαντασία, αλλά μέ μιάν άλλη διάνοια. Δέν είναι ο «μύθος» που ένώνει μέ την Φύσιν, αλλά ή Βούλησις. 'Ο νέος παγανισμός είναι μιá «άπομυθοποίησης» των φαινομένων, μιá ποιητική ένότητα μέ αυτά, μιá καλλιτεχνική ένότητα: 'Η τέχνη πάνω από τό τάφο της θρησκείας ή ή τέχνη - θρησκεία: Ποιητικός βίος: Μιά διαρκής συνομιλία μέ τά φαινόμενα: Μία ή οδσία, ή συνέχεια τα πάντα.

Φαίνεται πώς ο παγανισμός είναι ένας «αντιορθολογισμός». "Ας εξηγήσουμε. Ναι, είναι εκλογή μιās νέας αρχής που αντίτάσσεται στην επιφατική διάνοια. Και από αυτή την εκλογή είναι που θά τεθούν καινούργια θεμέλια στη σκέψι. Γένεσις του Νέου Λόγου. 'Η σκέψις είναι φύσις και όχι ελεύθερη ενέργεια μιās ψυχής, που μπορεί νά σκέπτεται ανεξάρτητα από τίς αισθήσεις. 'Ο νέος Λόγος είναι τό συνεχές ύφος της Φύσεως διά του οποίου πραγματώνεται ο αυτοσκοπός του πνεύματος: αυτογνωσία του υπερβατικού. 'Η ατομικότητα είναι δράσις, γίνεται και απογίνεται, και όχι κάτι που είναι από πριν. Και υπιστος βαθμός ατομικότητας είναι ή έννομος δράσις, δηλαδή ο Λόγος, ο οποίος ένώνει την Φύσιν μέ τό υπερβατικό, τό ροϊκό είναι μέ τό υπερβατικό είναι. Διά του Λόγου γίνεται δυνατή ή ένωσι μέ την παγκόσμια άρμονία που διέπει τόν Κόσμον, τόν άναρχον και άτελεύτητον. Κάτω από τό πρίσμα του Λόγου είναι που θά δοθί μιá νέα μορφή στον άρχαιο παγανισμό. Για ένα ολοκληρωμένο βίο. 'Εκείνο που συνδέει τόν παγανισμό μέ τόν Λόγο, είναι ότι θέτουν τόν άνθρωπο μέσα στο Κόσμο. 'Ο άρχαίος παγανισμός έθετε τόν άνθρωπο και τους θεούς μέσα στο κόσμο. Οι θεοί γεννήθηκαν από τόν άνθρωπο, οι θεοί πέθαναν μαζί μέ τόν άνθρωπο που τους λησμόνησε για νά λατρεύση ένα θεό που βρίσκεται έξω από τόν Κόσμο και οι θεοί γεννιούνται ξανά μέσα στον καινούργιο άνθρωπο.

Παγανισμός = επιστροφή στη τέχνη. 'Ο "Έλληνας ξαναβρίσκει τόν εαυτό του, λυρικά συμφιλιωμένο μέ τήν Γῆ. 'Από τό πνεύμα τῆς τέχνης γεννιέται ἡ πολεμική φιλοσοφία. 'Η ὑψηλή προσφορά τῆς τέχνης = αἰσθητική ἔνοποιήσις τῆς βουλήσεως. Χωρίς τή τέχνη ὁ ἄνθρωπος παραδέρνει μέσα στήν ἀντιφατικότητα τῶν ἐνστίκτων. Οἱ νέοι φιλόσοφοι: αὐτοί πού ἔχουν μαθητεύσει στή σχολή τοῦ 'Απόλλωνος, πού ἔχουν κλείσει μέσα τους τό νικητήριο ὕψος τοῦ θεοῦ.

Γέννησις τοῦ νέου πολιτισμοῦ: Γῆ, φυλή καί πνεύμα.

Παγανισμός = μιᾶ οὐσιαστική ἀγάπη τῆς Φύσεως: ἀνοικτοσύνη τοῦ ὄντος, ἄπειρα παρορμήματα γιά τή θέλησι = ἀπελευθέρωσις τῶν δημιουργικῶν δυνάμεων πορεία πρός τή θέασι. Πληρότητα μέσα στό Πᾶν. 'Αγάπη τοῦ Παντός, ἀγάπη τῆς παγκόσμιας ἀναγκαιότητος.

Οἱ θεότητες τῶν 'Ελλήνων εἶναι πρότυπα καλλιτεχνικά. Οἱ ἀρχαῖοι "Ελληνες δέν εἶχαν θρησκεία, ἀλλά τέχνη. Οἱ διάφορες πράξεις λατρείας στήν ὑπηρεσία τῆς Πόλεως. Τί ἔχουμε νά πάρουμε ἀπ' αὐτούς; τό πνεύμα τῆς τέχνης. 'Εχουν νά μᾶς δωρίσουν ἕνα κόσμο. 'Αφήστε ἐλεύθερο τό Αἶμα νά μιλήσῃ ἐνάντια στούς ἠθικολόγους καί στούς ἀρνητές τῆς φυλῆς.

'Ο Νέος Λόγος εἶναι ἡ τελική δικαίωσις τοῦ παγανισμοῦ. Καταργήσαμε τήν ἄρνησι, ἔτσι ὅπως αὐτή παρουσιάζεται στή σκέψη καί στή πράξη μέ τόν νόμο τῆς συνέχειας καί τῆς διαφοροποιήσεως. 'Αντιμηδενισμός, ἀπόλυτη φυσικότητα - ἀντιρομαντισμός, ἀπόλυτη παρουσία: βίος καταφατικός, πολεμικός, δημιουργικός, ὑπεράνω τοῦ πεσσιμισμοῦ καί τοῦ ὀπτιμισμοῦ. 'Υπεροχή τοῦ μοναχικοῦ τύπου. Φυσική συνένωσις θεωρίας καί πράξεως, κατάργησις τῶν ψευδαισθήσεων καί τοῦ ὑπερπέραν.

Δέν ἐπιδιώκουμε νά πείσουμε, αὐτό εἶναι ἔργο τῶν θεολόγων. Τό γράψιμό μας εἶναι τέτοιο, ὥστε νά συμβαδίξῃ μέ τήν ταχύτητα τῆς σκέψεως, πού στό ξαφνικό μπόρει νά ἀγκαλιάσῃ ὀλόκληρη τήν ἱστορία.

Στόν κόσμο δέν βασιλεύει τό παράλογον καί ἡ ἀ-νομία. 'Ο νέος Λόγος, εἶναι ἡ συνειδητοποίηση τῶν νόμων τῆς Φύσεως πού εἶναι ἀπό πρὶν μέσα στά πράγματα. Τό ὅτι ὑπάρχει μιᾶ ψυχή πού σκέφτεται ἐλεύθερα καί ἀνεξάρτητα ἀπό τό στόμα, ἢ μιᾶ ἐλεύθερη βούλησις, εἶναι ἡ ἀπεχθέστερη πλάση τῆς ἀνθρωπότητος. 'Η νοητικότητα εἶναι ἡ συνέχεια τῆς ὑπαρκτικότητος.

Οἱ "Ελληνες εἶναι αὐτοί πού ἔθεσαν πάνω καί ἀπό τοῦς θεοῦς τήν Μοῖρα. 'Ο ἄνθρωπος ἔνα παιχνίδι τῆς μοῖρας - τραγωδία. Σκοπός εἶναι ἡ Νίκη. 'Ο 'Απόλλων μᾶς καλεῖ κοντά του.

'Ο παγανισμός εἶναι ἡ ποιητική ἐνότητα μέ τήν Φύσι καί τά φαινόμενα. Οἱ καλλιτεχνικές δυνατότητες σέ ἔξαρσι.

Παγανισμός καί νέος Λόγος = ἀπό τήν λυρικότητα στό ψῆχος. Πληρότητα τοῦ βίου: ἀρμονία αἰσθήσεως, ἐνστίκτου καί νοός.

'Ενάντια σέ ἐκείνους πού διδάσκουν ὅτι ὁ Κόσμος εἶναι χάος: "Ενας «ἀντιορθολογισμός» πού ὀδηγεῖ στόν ὄχλο. 'Αφαιροῦν τήν συνέχεια καί τήν ἐνότητα πού βασιλεύει παντοῦ. 'Η σκέψις μιᾶς συνέχειας τῆς βουλήσεως. 'Από τήν ἀθαιρεσία τῶν ἐνστίκτων εἶναι πού ἀπορρέει ἡ γνώμη περί τοῦ χάους. Τί εἶναι τά ἐνστικτα; ἡ βούλησις σέ κατάστασι διαστάσεως καί ἐξωτερικεύσεως. Διάφορες ἐκφράσεις τῆς βουλήσεως σέ ἀναφορά μέ τά «ἀντικείμενα». Διά τῆς τέχνης ἔνοποιεῖται ἡ βούλησις καί ἀντί νά ἐξωτερικεῖται, ἀνυψώνεται μέσα στήν ὑπέροχη γαλήνη: 'Ο Λόγος εἶναι τό καθαρὸν ὕψος τῆς βουλήσεως, ἡ ἐνιαία καί ἔνομη δράσις. Στό βάθος τῆς Φύσεως, ἡ βούλησις σέ κατάστασι ἐκρηκτικῆ, αὐτή εἶναι ἡ ἀπελπισία πού κρύβεται κάτω ἀπό ὅλες τίς ἐνέργειες τῆς Φύσεως. Στόν ἄνθρωπο γίνεται δυνατή ἡ συνειδητοποίησι τῆς παγκόσμιας ἀπελπισίας ὁ πόνος καί ἡ ὀλοκληρωτικῆ κατάφασις σ' αὐτόν, εἶναι πού ἀνυψώνει. 'Η κατάφασις στό πόνον εἶναι χαρά. Μέ τόν Λόγον ἐπέρχεται ἡ πολεμική ψυχρότητα, ὑπεράνω τῆς χαρᾶς καί τῆς λύτης. 'Η λευκότητα τῶν παγετῶνων περιλοῦζει τήν ὑπαρξι. 'Εδῶ δέν κατοικοῦν τά ἰδανικά, ἐδῶ εἶναι ἡ ἐρημία. 'Εδῶ εἶναι τό Εἶμα. Πάνω ἀπό κάθε ἠθικῆ συνείδηση, πάνω ἀπό ὅλες τίς ἀξίες: Εἶμαι καί ἀλήθεια συνενώνονται - ἐνότητα μέ τό Πᾶν. 'Ο βίος τοῦ πολεμιστοῦ εἶναι μιᾶ πορεία ἀπό τό ὑπάρχω στό Εἶμα. Εἶναι αὐτοί οἱ σκληροὶ καταστροφεῖς καί δημιουργοί, αὐτοί πού δέν οἰκτοῖρου

τίποτα και πού μπορούν να είναι μεγαλόψυχοι. Αυτοί που δεν γνωρίζουν τί σημαίνει συγχώρησης ή μετάνοια. Αυτοί οι μεγάλοι περιφρονητές του επαίνου και της μομφής.

Νά συνενώσουμε τον λυρισμό με τη ψυχρότητα.

Ο λυρισμός είναι μιά συνομιλία με τὰ φαινόμενα, έχει τις ρίζες του στο ένστικτο, απορρέει από την ουσιαστική εξάρτηση του ανθρώπου με δ,τι τον περιβάλλει, είναι ή πηγαία αγάπη. Είναι ή βίωσις της ουσιαστικής ενότητας των δντων.

Τά φαινόμενα και γενικότερα (οί χωροχρόνοι) είναι ένα συνεχόμενο μέρος του άπειρου (ύπερβατικού πνεύματος), είναι τὰ εκφραζόμενα αυτής της ύπερβατικής ουσίας, τὰ μέσα διά των οποίων τό πνεύμα αυτογνωρίζεται. Η αυτογνωσία είναι τό δριον της εξαπλώσεως της βουλήσεως. Καί ό αυτοσκοπός του κόσμου πραγματώνεται εν ζωή. Αυτή είναι ή μοναδική ζωή, ή αιώνως και άιδίως επαναλαμβανομένη. Έδω είναι τό μεγαλειον ή ή χαμέρπεια. Αιωνιότητα είναι ή αιώνια ανακύκλις των κοσμικών γενών (ή χωροχρόνων). Τό παρόν ενώνεται με τό αιώνιο μέσα στην έναρμόνιση με την παγκόσμια άρμονία. Νά δημιουργήσουμε τό βίο μας για την αιωνιότητα, νά θέσουμε κάθε μας πράξη ή σκέψη, κάτω από τό πρίσμα της αιωνιότητας. Νά δημιουργήσουμε τό πεπρωμένο μας, τό όποιον μόνον, άξίζει νά αγαποϋμε πάνω άπ' όλα, χωρίς έλπίδα, χωρίς τύψεις, μεταμέλεια, νοσταλγία ή προσδοκία, χωρίς φόβον, περφορνούντες την άμοιβή και την τιμωρία. Η ζωή είναι μιά διαρκής νίκη, μιά άδικαίωτη πορεία, μιά θεϊκή παρουσία επάνω στην άνθόσπαρτη γαία.

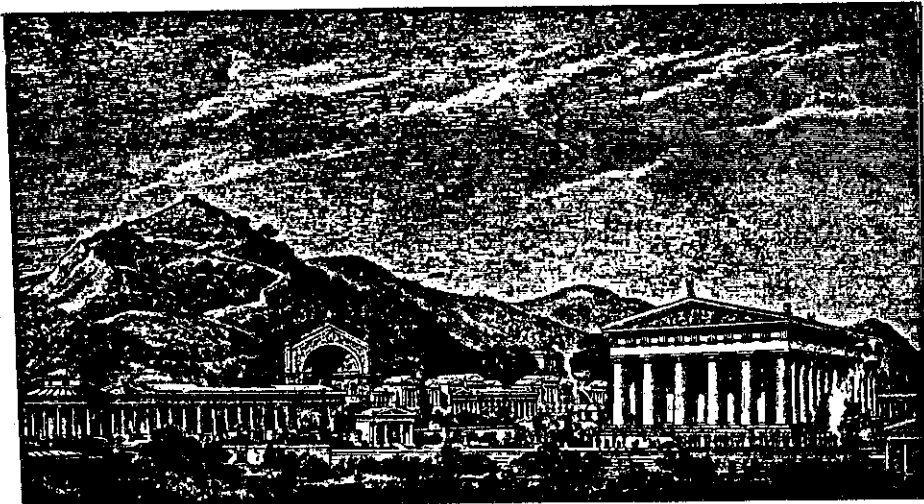
Ο χαρούμενος δημιουργός, κύριος των δυνάμεων του, έραστής της αιωνιότητας, σκληρός πολεμιστής, ό αγαπών την ζωή και τον θάνατο, ό αγαπών τό πεπρωμένο του, ό εκλεκτός της παγκόσμιας Μοίρας.

Οί θεοί δεν πέθαναν. Ξαναγεννοϋν ένσαρκωμένοι στον Νέο Άνθρωπο. Κορμί όρειχάλκινο και όραίο, νους γρήγορος, όψις γαλήνια και σοβαρή, βλέμμα που ξέρει νά περιφρονή και νά αγαπά, πύρινο ξίφος που καταστρέφει και δημιουργεί.

Άς θέσουμε τη ζωή μας κάτω από την αιωνιότητα, για νά τη μεταμορφώσουμε σε μιά ζωή θεϊκή και αιώνια νεανική. Ο θάνατος άς μās εύρη νέους και όραιοις, άς έρθη εκείνη την αυγή που ή πύρινη ματιά μας θά σμίγη με τον ανατέλλοντα ήλιο.

Συμπολεμιστές, τὰ σύννεφα της καταιγίδας πλησιάζουν, ή γή πέρνει μίαν όψη μολυβένια, μαύροι άητοί σκιάζουν με τις φτεροϋγες τους την άνάξια τούτη πολιτεία. Η άντάρα σε λίγο θά ξεσπάση, ένας ύπόκωφος θρήνος γυροφέρνει. Σε λίγο θά εισβάλουν οι λύκοι. Βαπτίστε τὰ ξίφη σας στο φως του λογισμοϋ σας, σμίξτε την θέλησή σας με τον έπερχόμενο άνεμοστρόβιλλο που τώρα βουίζει στα φαράγγια.

Μιά χρυσή αυγή θά ανατείλη άπάνω από τὰ έρείπια. Με αίμα θά κτιστή ή Νέα Πολιτεία.

Γιά μιά νέα κριτική στήν Τέχνη

Μᾶς χρειάζεται μιά νέα κριτική στή τέχνη. Αὐτή πρέπει κυρίως νά ἀποσκοπῇ στό νά ἀποκαλύψῃ τόν καλλιτέχνη. Νά εἶναι μιά ψυχολογική διεξόδηση διά μέσου τοῦ καλλιτεχνήματος. Μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ πηγή. Διότι ὁ καλλιτέχνης εἶναι, ὁ φορέας τῆς ὑγείας ἢ τῆς ἀσθένειας. Καί ἡ ἀσθένεια πρέπει νά κτυπιέται στή ρίζα της. Μιά τέτοια κριτική εἶναι ἀπορέον τῆς ἀνήθικης θελήσεως καταστροφῆς καί δημιουργίας. Νά βοηθᾷ τόν καλλιτέχνη στό νά γνωρίσῃ καλύτερα τόν ἑαυτό του ἢ νά τόν ἐκμηδενίξῃ ἀνελέητα, νά παρουσιάξῃ τήν νόσον εἰς τό φῶς.

Ἄν ὁ Πλάτων ἀφώρησε τήν τέχνη ἀπό τήν πολιτεία του, ἐμεῖς θέλουμε νά ἀντικαταστήσουμε αὐτό τόν ἀφορισμό μέ μιά αὐστηρή κριτική, γνωρίζοντας τή μεγάλη σημασία τῆς τέχνης. Ὁ Λαός πρέπει νά προστατεύεται ἀπό κάθε τί τό νοσηρό. Καί ἄς μή ξεχνοῦμε τήν ἀρχαία τραγωδία, διά τῆς ὁποίας καταπολεμῆτο ὁ οἶκτος σάν μιά ἀσθένεια.

Θέλουμε νά ἐπικρατεῖ ἐλευθερία στήν καλλιτεχνική δημιουργία, παράλληλα ὁμως μέ τή νέα κριτική.

Ὁ κριτικός, ἴσως μέ τήν ψυχρότητά του νά γίνεται κυνικός. Ἄλλά εἶναι ἀποδεκτός ἕνας τέτοιος κυνισμός ἐφόσον προάγει τήν ὑγεία τοῦ λαοῦ.

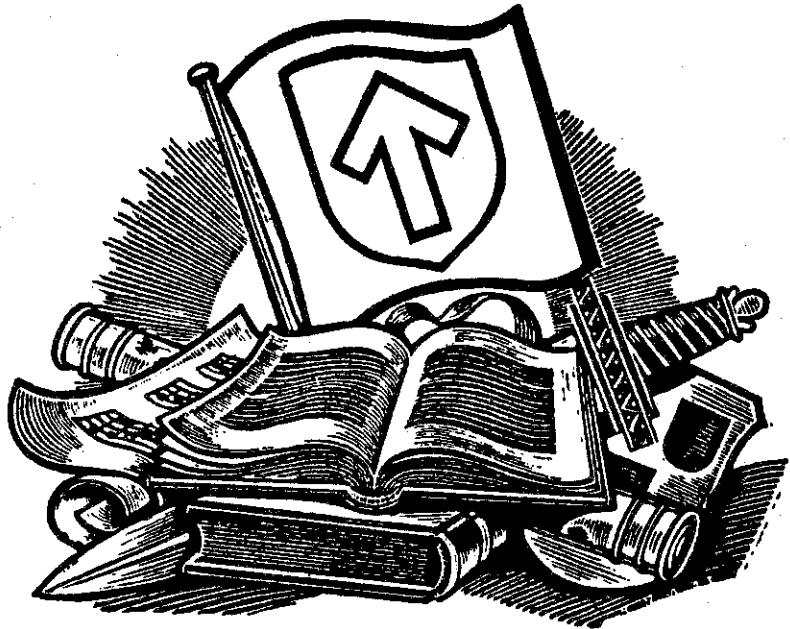
Κάθε φορέας παρακμῆς πρέπει νά πατάσεται μέσα στό διάλογο. Ἴσως ἔτσι μπορέσει νά γιανρευτῆ καί σωζόμενος νά σώσῃ τήν πολιτεία.

Μᾶς χρειάζονται ἐκεῖνοι, οἱ τρομεροί φιλόσοφοι - ψυχολόγοι, ἐκεῖνοι οἱ πορθητές τῶν ψυχῶν, οἱ κουσάροι τῶν τρικυμισμένων ὠκεανῶν, οἱ προστάτες τῆς φυλετικῆς ψυχῆς ἀπό κάθε νόσον - οἱ ἱατροί τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἄς τρέμουν λοιπόν, οἱ καλλιτέχνες, ἔχουν νά ἀντιμετωπίσουν κυνικούς θεατάς, οἱ ὅποιοι δέν ἔχουν ἀνάγκη θεατῶν.

Ἡ κριτική εἶναι μιά ἄμεση παρακολούθησις τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς. Ὁ κριτικός πρέπει νά εἶναι ἔτοιμος νά ὑποστῆ τό σφυρηλάτημα μιᾶς ἄλλης παρόμοιας κριτικῆς.

Κάθε τι πού προκαλεῖ ἀδυναμία ἢ φέρει ἀδυναμία πρέπει νά συντριβεται διότι μόνον ἔτσι προάγεται ἡ ἐπιλογή τῶν δυνατῶν φύσεων.

CORNELIU ZELEA CODREANU

*Salut pe ai ei merg
pe marele divizion
legionare. Cu stăruie 2 ani
1938*

Ο Κορνέλιου Ζελέα Κοντρεάνου ήταν για την Ρουμανία ότι ο Χίτλερ για την Γερμανία πριν ανέλθω στην εξουσία. Έλπιδα για έθνικη επιβίωση και έθνικη πρόοδος. Σά μία αυτοβιογραφική ανάλυση τό βιβλίό του: «Γιά τούς Λεγεωνάριους μου» αναλογεί μέ τό Mein Kampf στό ιστορικό κλίμα τής εποχής εκείνης και προσφέρει τό γενικό πλαίσιο τών ιδεών τού Κοντρεάνου, τόν πατριωτισμό του και τούς αγώνες του. Αντίθετα μέ τό τέλος τού Χίτλερ, ό Κοντρεάνου δολοφονήθηκε από τά χέρια μιās διεφθαρμένης και προδοτικής κυβερνήσεως.

Τό «Γιά τούς Λεγεωνάριους μου» είναι μία άκαμπος Ιστορία τού σχηματισμού ένός Ρουμανικού πατριωτικού κινήματος, τής Σιδηράς φρουράς υπό τήν έμπνευσμένη ήγεςία τού νεαρού Κοντρεάνου. Σάν ένα ιστορικό ντοκουμέντο, άποκαλύπτει πώς ή μετά τόν Α΄ παγκόσμιο πόλεμο Μεγάλη Ρουμανία, πλημμύρισε μετά από μία άθόρυβο εισβολή από 2.000.000 έβραίους, οι όποιοι δωροδοκώντας φαύλους αξιωματούχους εξαγόρασαν τήν λεγομένη Ρουμανική κυβέρνηση, κάτι πού είχε σάν άποτέλεσμα τήν συστηματική δολοφονία τών πιά άφοσιωμένων και ίκανών πατριωτών τής χώρας, συμπεριλαμβανομένων τού Κοντρεάνου και τών κυριωτέρων όπαδών του.

Τό βιβλίό ρεαλιστικότερα δείχνει έναν λαό νά πέφτη στά χέρια τών έβραίων οι όποιοι ως γνωστόν σκλαβώνουν τούς λαούς διά τής εξαγοράς τών συνειδήσεων διά τού χρήματος. Η άνοδος τών έβραίων στην Ρουμανία συνοδεύτηκε βεβαίως από τόν έλεγχο τής πολιτικοοικονομικοκοινωνικής ζωής, τήν διάβρωση τών πανεπιστημίων τής χώρας και τών μέσων ενημερώσεως. Έτσι βλέπουμε ότι άν και ό Κοντρεάνου και οι καλύτεροι τών λεγεωνάριων του δολοφονήθηκαν από Ρουμάνους, οι έθνικοσοσιαλιστές αυτοί και' ουσίαν δολοφονήθηκαν από τίς ίδιες δυνάμεις πού «νίκησαν» και τόν Χίτλερ' τούς έβραίους.

Ο Κοντρεάνου πού γεννήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου τού 1899, ήταν ένας Ρουμάνος άφιερωμένος στην πατρίδα του, ένας φυσικός άρχηγός και οργανωτής, ό όποιος αντιμετώπιζε τά υπάρχοντα χρεωκοπημένα πολιτικά κόμματα και ίδρυσε τήν λεγεώνα τού άρχαγγέλου Μιχαήλ στις 24 Ιουνίου 1927. Αυτοί οι λεγεωνάριοι οι όποιοι είναι γνωστοί σάν Σιδηρά Φρουρά, άνεγνώρισαν τόν Κοντρεάνου σάν τόν άναμφισβήτητο άρχηγό, ό όποιος μέ τήν άπαστράπτουσα προσωπικότητά του και τήν άφιέρωσί του στην Ρουμανία άγωνίσθηκε όχι για τήν προσωπική του προβολή αλλά για τό καλό τού Έθνους.

Η Σιδηρά Φρουρά δέν ήταν τρομοκρατική όμάδα αλλά ένα έθνικοσοσιαλιστικό κίνημα, άδιάλλακτα άντικομμουνιστικό και άντιδημοκρατικό. Αναπόφευκτα στάθηκε σάν φυσική αντίθεση ένάντια στους έβραίους, κομμουνιστές και μασόνους. Η Σιδηρά Φρουρά στηλίτευσε τήν μασονική δημοκρατία «ή όποία διά μέσου τής δολιότητος μεταμφιέζεται σάν άπόστολος τής ειρήνης στην γή, ένώ τήν ίδια ώρα κηρύσσει τόν διχασμό τού λαού μέ τά έθνοκτόνα κόμματα.

Σάν φοιτητής ό Κοντρεάνου επισκέφθηκε τό Βερολίνο τόν Οκτώβριο τού 1922 και άκουσε τόν Χίτλερ σ' ένα λόγο του. Ένας Γερμανός εργάτης, φίλος τού Κοντρεάνου ειπε για τόν Χίτλερ: «Είναι ένας άνθρωπος πού έμεις οι Γερμανοί περιμέναμε». Ο Κοντρεάνου συμφώνησε και άργότερα περιέγραψε τόν Χίτλερ ότι «έπέτυχε νά ένώση κάτω από τήν φωτισμένη ήγεςία του όλόκληρο τόν Γερμανικό λαό».

Γιά τήν περίφημη πορεία του Μουσσολίνι προς τήν Ρώμη τό 1922 ὁ Κοντρεάνου εἶπε: «ὅτι χάριξε τόσο πολύ σάν νά ἦταν μιά νίκη τῆς πατρίδος του» καί ἀκόμη σχολίασε ὅτι: «Μεταξύ ὄλων τῶν ἡγετῶν πού ὑπηρετοῦν τόν λαό τους ὑπῆρχε μιά συγγένεια ὅπως ὑπάρχει καί μιά συγγένεια μεταξύ ἐκείνων πού ἐργάζονται γιά τήν καταστροφή τῶν λαῶν· αὐτή ἡ δαιμονική συγγένεια, ἡ συναγωγή τῆς ὑπονομεύσεως, ἀπαρτίζεται ἀπό ἑβραίους, κομμουνιστές καί μασόνους.»

Ἡ Ρουμανία βγήκε ὀφελιμένη ἀπό τόν Α΄ παγκόσμιο πόλεμο, διπλασιάζοντας σχεδόν τήν ἔκτασί της θεωρητικά ἔπρεπε νά γίνη μοντέλο πατριωτισμοῦ καί εὐημερίας ἀλλά ἡ πραγματικότητα ἦταν διαφορετική καί ὀφειλόταν στήν ποιότητα τοῦ πληθυσμοῦ πού περιελάμβανε τώρα ἡ Ρουμανία· τούς ληστρικούς ἑβραίους.

Ὁ Κοντρεάνου γράφει: «Ἡ Μεγάλη Ρουμανία εἶχε ἀνάγνωρισθῆ μέ μεγάλες θυσίες, ἀλλά ἐπικρατοῦσαν τώρα οἱ ξένοι σ' αὐτήν ἐν συνδυασμῷ μέ τήν κοινωνική ἀδικία. Δέκα χρόνια διακυβερνήσεως τῆς χώρας δέν εἶχαν πετύχει νά ἐπουλώσουν τίς πληγές τοῦ πολέμου.» Αὐτή ἡ ἐπικράτησις τῶν ξένων γιά τήν ὁποία παραπονεῖται ὁ Κοντρεάνου εἶναι ἡ ἑβραϊκή πλημμυρίδα. Οἱ ἑβραῖοι βέβαια δέν ἦταν οὔτε Ρουμῶνοι ἔθνικιστές οὔτε Ρουμῶνοι πατριῶτες, ἀλλά Σιωνιστές πού πίστευαν στήν παγκόσμιο κυριαρχία τοῦ μασονισμοῦ καί τοῦ μπολσεβικισμοῦ. Φοβισμένοι ἀπό τήν λαϊκή ὄργη, αὐτοί οἱ νέοι ἀφέντες κυβερνοῦσαν μέσῳ τῆς λεγομένης Ρουμανικῆς κυβερνήσεως τήν ὁποία ἤλεγχαν στίς δεκαετίες τοῦ 1920 καί 1930 μέσῳ τῶν συνηθισμένων μεθόδων τῆς ἐξαγορᾶς καί δωροδοκίας.

Ὅπως ἀναμφισβήτητα φανερώνει ὁ Κοντρεάνου στό βιβλίο του, οἱ ἑβραῖοι ἤθελαν νά καταστήσουν τήν Ρουμανία δορυφόρο τῆς Μόσχας, ἀμέσως μετά τόν Α΄ παγκόσμιο πόλεμο ἀλλά ὁ Κοντρεάνου καί οἱ ἀφοσιωμένοι ὁπαδοί του ἀντέδρασαν. Γιά νά ξεπεράσουν τό ἔθνικοσοσιαλιστικό καί πατριωτικό αὐτό ἐμπόδιο οἱ ἑβραῖοι χρησιμοποίησαν τούς πράκτορες τους στήν διεφθαρμένη Ρουμανική κυβέρνησι καί τόν ἀμφιλεγόμενο βασιλεῖα Κάρολο πού γύρισε ἀπό τήν ἐξορία τό 1930 μέ τήν ἑβραία ἀρραβωνιαστικιά του, τήν ραδιοῦργο Μάγδα Λουπέσκου.

Στίς 29 Νοεμβρίου τοῦ 1938 ὁ Κοντρεάνου καί οἱ κυριώτεροι ὁπαδοί του δολοφονήθηκαν ἀπό τά μίσθαρνα ὄργανα τοῦ καθεστώτος, ἀπό ἀστυνομικούς πού γνώριζαν πολύ καλά ὅτι αὐτό πού ἔκαναν ἦταν ἐγκλημα ἐναντίον τοῦ ἴδιου τοῦ ἔθνους τους.

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Κοντρεάνου μπορεῖ νά καταλάβῃ κανεῖς πῶς ὁ Χίτλερ εἶχε κατορθώσει νά δημιουργήσῃ τέτοια μαγνητική ἐπιρροή στούς Εὐρωπαίους δταν ἐδιώξε τούς ληστρικούς ἑβραίους ἔξω ἀπό τήν Γερμανία. Ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Χίτλερ, ὁ Κοντρεάνου καί οἱ ἀφοσιωμένοι ὁπαδοί του ἀπαιτοῦσαν τήν ἀπαλλαγὴ τῆς Ρουμανίας ἀπό τούς ἑβραίους, τίμια διακυβέρνησι καί προπαγάνδιζαν τόν ἡρωϊκό τρόπο ζωῆς σύμφωνα μέ τίς ἀρχές τοῦ ἔθνικοσοσιαλισμοῦ. Γι' αὐτό καί ἀντιμετωπίσθησαν μέ ὄχι καθαρά μέσα, ἀλλά μέ τήν σιωπή, τήν εἰρωνεία, τήν συκοφαντία. Ἡ τακτική τῶν ἑβραίων νά σπιλῶνουν τούς χαρακτήρες τῶν ἀντιπάλων τους δέν «ἔπιασε» στήν περίπτωσι τοῦ Κοντρεάνου καί ἔτσι ἀναγκάσθησαν νά καταφύγουν στήν τρομοκρατία καί νά τόν δολοφονήσουν.

Εἶναι κρίμα πῶς ἕνας τόσο νεαρός ἄνδρας, τέτοιας μεγαλοφυΐας καί ἀκεραιότητος χαρακτήρος δέν ἀφέθηκε νά ἐφαρμόσῃ τίς ἰδέες του στήν Ρουμανία. Ἴσως ἂν εἶχε συμβῆ αὐτό θά εἶχε ἐμποδίσει τήν κόκκινη πλημμυρίδα στήν ἀγαπημένη του χώρα, ἡ ὁποία τελικά δπέκυψε στό μωραῖο τό 1948, δέκα χρόνια μετά τόν θάνατό του.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΛΗΝΟΣ

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΚΑΙ Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Μία από τας πλέον σημαντικές εκφράσεις του Πολιτισμού μιᾶς Φυλῆς εἶναι ἡ Τέχνη, ἡ ὁποία Τέχνη δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά μία ἀπό τας ἐκδηλώσεις αὐτῆς καθαυτῆς τῆς ὄντολογικῆς ταυτότητος τῆς Φυλῆς. Ἐπειδή δέ ἀκριβῶς ἡ Τέχνη ἀποτελεῖ προϊόν τῆς Φυλῆς, δι' αὐτόν τόν λόγον καί δέν ὑπάρχει παγκόσμιος τέχνη, ἀλλά Φυλετικὴ Τέχνη. Ἡ Λευκὴ Φυλὴ καί οἱ Ἕλληνες εἰδικότερον ἦτο ἡ Φυλὴ αὐτὴ, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε τὰ ὑψηλότερα πρότυπα τέχνης εἰς τόν κόσμον, πρότυπα, τὰ ὁποία στηρίζονται εἰς τὴν λατρείαν τῆς Μορφῆς, τοῦ Προσώπου, εἰς τὴν Θεϊαν οὐσίαν τῆς Ἄρμονίας καί εἰς τὴν μορφοποιούσαν τόν Κόσμον τῶν Φαινομένων Δύναμιν, εἰς τόν Ἥλιον.

Οἱ Σημίτες ἀντιθέτως λόγω αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς φύσεως τῆς φυλῆς των καί τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς των θεωροῦν βλασφημία καί ἀπαράδεκτον τὴν λατρείαν τοῦ Ὁραίου. Σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ὁ Καθηγητὴς καί Ἀκαδημαϊκὸς Σπυρίδων Μαρινᾶτος γράφει: «Ψυχρὰ καί ἀποφασιστικὴ ὑπολογιστικότης, σκληρότης καί ἀγάπη τοῦ κέρδους εἶναι τὰ βασικὰ χαρακτηριστικά τῶν Σημιτῶν. Θεοὺς καί θεάς ἔχουν πολλὰς, στεροῦνται ὁμως μονίμων ναῶν διότι εἶναι νομάδες. Φετιχιστικὰ ἀντικείμενα, ὅπως εἰς λίθος ἢ τεμάχιον ξύλου εἶναι τὰ σύμβολα τῶν Σημιτικῶν Θεῶν. Ἐντεῦθεν ἡ ἀποστροφή τοῦ Σημίτου καί πρὸς ἀπεικόνισιν τοῦ θείου καί πρὸς κατασκευὴν ναῶν.»

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἱστορίας ἀργότερον, ὅταν ἐπᾶσαν πλέον οἱ Σημίτες νὰ εἶναι νομάδες καί ἐδημιούργησαν σταθερὰς ἐστίας κράτη, ἐξηκολούθησαν καί πάλιν νὰ ἀποστρέφονται αὐτὰ τὰ πρότυπα τῆς Τέχνης καί ἀπόδειξιν περὶ τούτου ἀποτελεῖ ἡ ἀπαγόρευσις τῆς παραστάσεως τοῦ Θεοῦ τόσο εἰς τὴν Ἑβραϊκὴν, ὅσον καί εἰς τὴν Μωαμεθανικὴν Ὁρησκείαν. Ὅσον διὰ τὴν Χριστιανικὴν Τέχνην, αὐτὴ ὡς γνωστόν ἀπέτελεσε τὸ ἀντικείμενον πολυχρόνου διαμάχης εἰς τὴν Βυζαντινὴν Αὐτοκρατορίαν, διαμάχης, εἰς τὴν ὁποίαν τελικῶς τὸ Ἑλληνικὸν Πνεῦμα ἐκυριάρχησε ἐπὶ τοῦ Σημιτικοῦ σκοταδισμού.

Βεβαίως ἐδημιούργησαν ἕνα κάποιον εἶδος Τέχνης οἱ Σημίτες, εἶδος ὁμως τὸ ὁποῖον οὐδέποτε ἔφθασεν εἰς τὸ ὕψος τοῦ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος καί τὸ ὁποῖον εἶδος χαρακτηρίζεται ἀπὸ μίαν ἔντονον τάσιν παρομορφώσεως τῆς Μορφῆς τοῦ Κόσμου ἐν γένει. Ἀπόδειξιν περὶ τούτου ἀποτελοῦν τόσο αἱ διάφοραι σωζόμεναι παραστάσεις τῶν ἀρχαίων ἑβραϊκῶν συναγωγῶν, ὅσον καί τὰ διάφορα «ἀραβουργήματα» τῶν μωαμεθανικῶν ναῶν. Αὐτῆς ἀκριβῶς τῆς Σημιτικῆς νοοτροπίας τῆς τέχνης ἐκπρόσωποι σήμερον εἶναι οἱ λεγόμενοι «μοντέρνοι καλλιτέχναι». Βεβαίως τὸ θέμα τῆς «μοντέρνας τέχνης» εἶναι τεράστιον καί χρήζει ἐιδικῆς ἀναλύσεως, πάντως ἀπὸ τὰ ὀλίγα, τὰ ὁποῖα μέχρι τώρα ἀνεφέρθησαν περὶ τῆς τέχνης, πρέπει νὰ ἔγινε ἀντίληπτόν ὅτι ἡ τέχνη ἀποτελεῖ ἐκδήλωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τὴν Φυλὴν τοῦ δημιουργοῦ καί ὅτι τὰ Ὑψηλὰ Πρότυπα τῆς Τέχνης τῆς Φυλῆς μας διαφέρουν σημαντικότερα ἀπὸ τας τέχνας τῶν ἄλλων Φυλῶν, κατ' ἐξοχίαν δέ ἀπὸ τὴν τέχνην τῆς Σημιτικῆς φυλῆς.

Τὴν Τέχνην τῆς Φυλῆς μας δυνάμεθα μετὰ μίαν λέξιν νὰ ἀποκαλέσωμεν ΗΛΙΑΚΗΝ καί νὰ διευκρινίσωμεν ὅτι διὰ τὴν Φυλὴν μας αἱ ἔννοιαι ΤΕΧΝΗΣ καί ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ταυτίζονται. Ἡ Τέχνη διὰ τόν Λευκόν Ἄνθρωπον ἄς μὴν νομισθῇ ὅτι ἀποτελεῖ μίαν ἀπλὴν πολιτιστικὴν ἐκδήλωσιν, ἀλλὰ αὐτὴν καθαυτὴν τὴν ὑψηλότεραν βαθμίδα τοῦ Πολιτισμοῦ Του. Τοῦτο δέ διότι μόνον διὰ τῆς Τέχνης ἐπιτυγχάνεται ἡ περιγραφὴ τοῦ ἀναμφισβητήτου γεγονότος τῆς Κοσμικῆς Ἄρμονίας κατὰ ἕναν τρόπον μοναδικόν, ὁ ὁποῖος τρόπος συγχρόνως εἶναι καί Φυσικὸς καί Μεταφυσικὸς. Αἰτία τῆς παρακμῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ ἦτο αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀπώλεια τῆς Ἄρμονίας μετὰ τὸ Φυσικὸν καί Μεταφυσικόν, ἡ ὁποία ἀπώλεια

ώδηγησεν τήν Ἑλληνική Τέχνη καί τόν Ἑλληνικόν Πολιτισμόν γενικώτερον εἰς τόν μοιραῖον διαχωρισμόν μεταξύ τοῦ Αἰσθητικῶς Ὁραίου καί τοῦ Πνευματικῶς Ἀγαθοῦ. Σχετικῶς ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος ὁ W. JÄGER γράφει:

« Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ὁμήρου τό αἰσθητικό καί κοινωνικοφιλοσοφικό στοιχεῖο ἀποτελοῦν στήν ποίηση μιά ἐνότητα. Ἡ μορφή, μέ τή χαρακτηριστική τῆς αἰσθητικῆς ιδιότητα, καθορίζεται ἀπό τά πνευματικά περιεχόμενα πού ἐνσαρκώνει. Οἱ ὑπέρτατες ἀξίες γίνονται γιά τοὺς ἀνθρώπους μέ τήν καλλιτεχνική τους διαμόρφωση ἐντυπώσεις μέ μόνιμη πνευματική ἐπίδραση καί μεγάλη ψυχοκινητική δύναμη. Τό νεωτερικό δόγμα γιά τήν αὐτονομία τῆς τέχνης ἦταν γιά τή γνήσια ἑλληνική διάνοηση ἀνύπαρκτο ζήτημα. Οἱ θαυμαστές τῆς ποίησης διάβαζαν τά ἔργα ὄχι μόνο γιά αἰσθητική ἀπόλαυση, ἀλλά καί γιατί ἐκτιμοῦσαν τό κοινωνικό τους περιεχόμενο. Πρώτη ἢ ἀρχαία ρητορική ὑπερτίμησε τήν καθαρά αἰσθητική πλευρά τῆς ποίησης, κι' ἀργότερα ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος καθιέρωσε σάν δόγμα τήν αἰσθητική ἀποτίμηση, ἐπειδή αὐτό τοῦ ἐπέτρεπε ν' ἀπορρίπτει τό μεγαλύτερο μέρος ἀπό τό ἠθικό καί θρησκευτικό περιεχόμενο τῶν ἀρχαίων ποιητῶν σάν ἄθεο καί πεπλανημένο, ἀλλά ν' ἀναγνωρίζη τήν κλασσική μορφή σάν ἀπαραίτητο μέσον τῆς ἀγωγῆς καί σάν πηγή τῆς ψυχαγωγίας.» (W. Jäger. PAIDEIA σ. 64). - (Ὁ Ἑλληνικός Διαφωτισμός - Ἀγησιλάου Ντόκα, σελίς 112)

Ἡ ἔννοια τῆς Τέχνης, τῆς ἐκτιμῆσεως δηλαδή καί τῆς ἀπολαύσεως τοῦ Ὁραίου εἶναι ἔννοια κατ' ἐξοχήν ἀντιλογική. Δέν εἶναι δυνατόν, ὅσον καί ἰκανός νά εἶναι κανεῖς νά δώσει πλήρη ἀπάντησιν λογικῶς τεκμηριωμένην εἰς τό ἀπλοῦν ἐρώτημα: Τί εἶναι «Ὁραῖον»; παρ' ὅλην ὅμως τήν ἀδυναμίαν τῆς λογικῆς νά καθορίσῃ τήν ἔννοιαν τοῦ Κάλους, τό Κάλος ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον πραγματικότητα, ἡ ὁποία εἶναι κατ' ἐξοχήν ἀντιληπτή εἰς τόν Ἀνώτερον Ἄνθρωπον. Ἡ Δύναμις τῆς Τέχνης εἶναι τεραστία, διότι ὡς πιστεύω ἔγινε ἀντιληπτόν εἶναι ἡ Δύναμις αὐτή καθαυτή τῆς καθαρᾶς Βουλήσεως καί τοῦ Μύθου. Εἶναι ἡ Δύναμις ἐκείνη, ἡ μόνη ἰκανή νά καταρρίψῃ τήν σημερινή τυραννία τῆς «λογικῆς» καί νά ἐπαναφέρῃ τόν Ἄνθρωπον εἰς τήν Ἀρμονία Σώματος καί Ψυχῆς, Φυσικοῦ καί Μεταφυσικοῦ, Αἰσθητικῶς Ὁραίου καί Πνευματικῶς Ἀγαθοῦ. Διά τοῦτο καί πιστεύω ὅτι παραλλήλως πρὸς ὅλα τά ἄλλα, ἐάν ὄχι πρωτίστως, θά πρέπει ἡ Ἐπανάστασις μας νά εἶναι συγχρόνως καί Ἐπανάστασις Αἰσθητικῆς. Διότι τά ὄπλα εἶναι δυνατόν νά ἐξουδετερώσουν ἰσχυρότερα ὄπλα, τά ἐπιχειρήματα, ἐπιχειρήματα πλέον λογικά ἀλλά τά Μυθικά χρώματα τῆς Ἑλληνικῆς Τέχνης καί τήν Ἀρμονική Μελωδία τοῦ Ἡλιακοῦ Προτύπου, τί εἶναι δυνατόν νά σταματήσῃ;

N. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΩΝ

Καθώς εγγίζουμε πλέον τό τέλος τοῦ ΧΧ αἰῶνος, ἡ κατακρήμνισις τῶν ἔργων, τῶν πεποιθήσεων, τῶν ἰδεῶν καί τῶν προλήψεων τοῦ ἀνθρώπου τῆς Δύσεως, φέρει ταυτοχρόνως μαζί τῆς τήν μοιραία ἀντιμετώπισι τῆς καταφύρου χρεωκοπίας τῆς Weltanschauung [φιλοσοφίας ζωῆς] τοῦ πολιτισμοῦ του. Ἀπό τό βάθρο τοῦ μνημείου του τό Ἀπολλώνιον ἀρχέτυπο κοιτάζει μέ κάποια δόσι εἰρωνείας τό Φαουστιανό του κακέκτυπο, πνιγμένο μέσα στό αἷμα τῶν πληγῶν του: ἀνάξιο μέν ἀλλά καί ἀναπόφευκτο τέλος: ἐπίλογος μιᾶς τραγωδίας χωρίς ἥρωες καί πράξεις. Ὁ δυτικός εὐρωπαϊκός πολιτισμός εἶναι νεκρός. Τά ἔθνη τῆς παλαιᾶς Εὐρώπης ἔσβησαν καί αὐτά μαζί του, παρά τήν ὑπαρξί τῶν συνόρων, τῶν τελωνείων, τῶν διαβατηρίων, τῶν πρεσβειῶν καί τῶν διπλωματικῶν ἀποστολῶν. Οἱ δρόμοι τῆς Μόσχας ἢ τῆς Οὐάσιγκτων ἀπλῶς μεταμφιέζουσι τίς διαταγές σέ «συνθήκες», «συμφωνίες» καί «ἀνταλλαγές», δεῖγμα καί αὐτοί τοῦ θανάτου καί τῆς χρεωκοπίας. Ἀκόμη καί ἡ ψευδαίσθησις τῆς Εὐρώπης, ἡ Ε.Ο.Κ., ἐπιθανάτιος σπασμός ἐνός πολιτισμοῦ, πού μέ τόσο πείσμα εἶχε ἀρνηθῆ τά γεγονότα μέχρι τέλους, δέν μπορεῖ νά πείσῃ πῶς ἀποτελεῖ τό ἱστορικό συμβάν τῆς ἀπαρχῆς ἐνός νέου ἱστορικοῦ κύκλου. Τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν ὁ οἰκονομικός ὑπάνθρωπος εἰσέρχεται στό ἱστορικό προσκήνιο χάρις στόν ἠθικό ὕλισμό πού τόν ἐδημιούργησε, οἱ Εὐρωπαῖοι ἠγέτες διαφωνοῦν γιά τό κατά πόσον ἡ Ἑλλάς εἶναι χώρα ὑπανάπτυκτος ἢ ἐν ἀναπτύξει, γιά τό ἐάν ἡ Ἰσπανία εἶναι ἀρκούντως εὐρωπαϊκή, γιά τό ἐάν οἱ τελωνειακοί δασμοί ὀφείλουσι νά αὐξηθοῦν κατά 3% ἢ γιά τό ἐάν οἱ ἰταλικές ηλεκτρικές συσκευές χρειάζονται ἄδεια εἰσαγωγῆς γιά νά πωληθοῦν στήν Γαλλία! Ὅλα αὐτά ἐν ὀνόματι τῆς Εὐρώπης! Αὐτοί εἶναι οἱ ἐπίγονοι τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, οἱ ἄνθρωποι πού ἐν γνώσει τους ἀνέλαβαν νά ὀδηγήσουν τήν εὐρωπαϊκήν ἰδέαν, ἐκεῖ ὅπου απαιτοῦν τά ὀργανωμένα μεταπολεμικά συμφέροντα καί ἡ ἀπάθεια τῶν μαζῶν.

Ὁ SPENGLER εἶχε γράψει πῶς πολλοί συγγέουσι τόν θάνατο ἐνός πολιτισμοῦ μέ τό πλοῖο πού βυθίζεται. Ἄρα γε εἴμαστε καί ἐμεῖς ἀνάμεσα σ' αὐτούς πού περιμένουσι νά βυθισθῆ τό πλοῖο τους γιά νά συνειδητοποιήσουν τό τραγικό τέλος; Χάρις στούς ἀντιδραστικούς ὄλων τῶν ἐποχῶν, ἀποκτήσαμε τήν ψευδαίσθησι πῶς ἀκίνητοποιήσαμε τό χρονόμετρο τῆς ἱστορίας. Τί ἀνοησία! Πόσο μάταιο, θά μᾶς ἔλεγε ἐάν ζοῦσε ὁ PASCAL, μπροστά στήν ἐπιμονήν καί τό πείσμα τῶν γεγονότων! Καί τά γεγονότα εἶναι ἐδῶ. Οἱ πληγῆς τοῦ πολιτισμοῦ μας, περιγράφουσι μέ τόν δικόν τους τρόπο τίς συνθήκες τοῦ θανάτου του.

Ἡ γένεσις τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ὀφείλεται στήν ἐπιβίωσι τοῦ Ἀριανοῦ ἠθους, στούς διαφόρους λαούς τῆς Εὐρώπης πού ἀπέφυγαν νά ἔλθουσι σέ ἐπαφή μέ τό φυλετικό χάος τῆς Ἀνατολῆς. Τό γεγονός ὅμως αὐτό ἔχει συνοδευθῆ ἀπό τήν τυπική ἐπισημοποίησι ἐνός ἄλλου ἐξωτερικοῦ ἱστορικοῦ

συμβάντος, μέσα στο ἔθροιο τοῦ νεαροῦ πολιτισμοῦ: τῆς θεοκρατίας τῆς Ἀνατολῆς, πού ἐπέβαλλε καί τυπικῶς (314 μ.χ.) ἐνα ἀπό τά προϊόντα τῆς, τόν Χριστιανισμό, σάν κεντρικό ἄξονα τῶν ἀξιών τῆς Εὐρώπης.

Ἡ ἐσωτερική αὐτῆ ἀντίθεσις, πού ἐσυνόδευσε, τόν δυτικό πολιτισμό ἀπό τῆς γενέ-

σεως μέχρι και του θανάτου του, οδήγησε σ' αυτό που ο LAWRENCE BROWN απέκαλεσε ορθότατα, «καταστροφή της πνευματικής ισορροπίας της Δύσεως για μία χιλιετηρίδα». 'Αξίες που ήταν καταδικαστέες από το ιερό του βιβλίο, εκρίθησαν απαραίτητες για την οικοδόμησι της νέας κοινωνίας και διετηρήθησαν μέχρις ότου οι εκπρόσωποι της θρησκείας έθεώρησαν πως είχε έλθει η στιγμή, για να την άποσπάσουν από την νοοτροπία των ευρωπαϊκών λαών, στους οποίους είχε επιβληθῆ. "Ετσι οι αξίες επί των οποίων είχε οικοδομηθῆ ὁ δυτικός πολιτισμός κατέρρευσαν. 'Η κατάρρευσις αὐτή, είχε σάν αποτέλεσμα τὴν παρακμὴ τῆς θρησκείας. 'Αργά ἀλλὰ σταθερά, ὁ Χριστιανισμός ὑπεχώρησε ἀπὸ τὴν εὐρεία λαϊκὴ του βάση, στὰ βιολογικῶς προλεταριακὰ ὑποστρώματα τῆς κοινωνίας, ἀπ' ὅπου καὶ εἶχεν ἀρχικῶς προέλθει. 'Η ὑποχώρησις ὅμως αὐτή, δέν ἔγινε κάτω ἀπὸ ἀνώδυνες συνθήκες. 'Η ἐπιθυμία τῆς θρησκείας νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κυριαρχῆ μέ κάθε μέσον, ἔφερε στό προσκήνιο τὴν χρῆσι τῆς Λογικῆς σάν ὄργανου ὑποστηρίξεως τῆς θρησκευτικῆς πίστεως καὶ κατ' ἐπέκτασιν τῆς ἐκκλησιαστι-

κῆς κυριαρχίας. Τὰ τελικὰ προϊόντα τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἦταν ὁ Σχολαστικισμός, ὁ 'Ορθολογισμός καὶ ὁ 'Ονοματισμός, τὰ ὁποῖα ἀπεσπάρθησαν ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τῆς θρησκείας, γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν μία δική τους πορεία, ἢ ὅποια ἐπετάχυνε ἀπλῶς τὸν ἀναπόφευκτο θάνατο τοῦ δυτικοῦ πολιτισμοῦ.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ ζοφερό σκότος τῆς ἐπιμηθείκης καταστροφῆς, ἀνατέλλει γιὰ μία ἀκόμη φορά ὁ 'Αριανός θεῖσμός, κληρονομικὸ ἀρχέτυπο καὶ ἐλπίς γιὰ τὸ μέλλον τῶν ευρωπαϊκῶν λαῶν. Οἱ πρόδρομοὶ τοῦ εἶχαν ἀναγγεῖλει τὴν ἐπανεμφάνισί του. 'Ο meister Eckhart, ὁ Göthe, ὁ Hegel, ὁ Hölderlin, ὁ Schiller, δέν εἶναι οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ φθίνοντος δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ἀλλὰ οἱ προφήτες μιᾶς ἀνθρωπότητος πού θά ὀντοποιήσῃ ἕνα νέο ἱστορικὸ κύκλο. Πίσω τους ἀκολουθοῦν οἱ λαοὶ τῆς Εὐρώπης, πού διετήρησαν τὴν φλόγα τοῦ ἀρχεγόνου παρελθόντος στὴν ψυχὴ τους. Στους λαοὺς αὐτοὺς, πού οἱ ὀρθολογιστικοὶ κύκλοι, ἀπεκάλεσαν ὄχλους καὶ ἀγροίκους ἔχουν ἐναποτεθῆ οἱ ἐλπίδες τοῦ νέου πολιτισμοῦ.

Τὸ φαινόμενο τῆς ἐπανεμφάνισεως τοῦ 'Αριανοῦ θεῖσμοῦ μέ τὴν μορφή τῆς λαϊκῆς ἰδεολογίας, συνέπεσε μέ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Γουλιέλμου τοῦ Β', ὅταν παρετηρήθη ἀναβίωσις τοῦ μυστικισμοῦ γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο καὶ τὸν μῦθο τοῦ WOTAN. Κατὰ τὸ 1918, στό βιβλίο τοῦ ERNST BERTRAM γιὰ τὸν NIETSCHE, ἐπανευρίσκονται τὰ ἴχνη τοῦ 'Αριανοῦ θεῖσμοῦ, γιὰ νὰ φθάσουμε κατὰ τὸ 1930, στὴν πολὺκροτο παρουσίαι τοῦ θέματος ἀπὸ τὸν ALFRED ROSENBERG, μέ τὸ ἔργο του «Mythus des zwanzigsten Jahrhunderts» [Μῦθος τοῦ XX Αἰῶνος], τὸ ὁποῖο προκάλεσε τὴν μῆνιν τῆς Καθολικῆς 'Εκκλησίας καὶ τίς σφοδρὲς ἐπιθέσεις τῶν χριστιανικῶν κύκλων. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1933 ἐμφανίζεται τὸ βιβλίο τοῦ WILHELM HAUER, «Deutsche Gottschau: Grundzüge eines deutschen Glaubens» [Γερμανικός θεῖσμός: βασικά χαρακτηριστικὰ μιᾶς γερμανικῆς πίστεως]. 'Ενώ ὁ ROSENBERG παρουσιάζει στό ἔργο

τοῦ τὸν Χριστιανισμό σάν ἐχθρό τοῦ 'Αριανοῦ θεῖσμοῦ καὶ τῆς παραδόσεως, στό κείμενο τοῦ HAUER ἐμφανίζεται σάν ξένο καὶ ἀδιάφορο στοιχεῖο. Τὸ ὅλον σύγγραμμα, καρπὸς τοῦ διασημοτέρου ἴσως 'Ινδολόγου τῆς ἐποχῆς, διαπνέεται ἀπὸ μίαν ἐπιστημονικὴν ἀδρα, εἶναι πλουσιώτατο σέ φιλολογικὲς καὶ θεολογικὲς σημειώσεις καὶ περιέχει πληθώρα ἀναλύσεως στοιχείων τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας. (Λόγου χάριν τὸ δένδρο Πουρούσα τῆς Ρῆγκβδα, ἐντοπίζεται στό δένδρο 'Υγγδρασίλ τῆς "Εντα καὶ τοῦ πλατωνικοῦ μῦθο, τὸ ὁποῖο, μέ τὴν σειρά του ἀναγάζεται στὴν δρῦ τοῦ Διὸς καὶ τὴν γερμανικὴ δρῦ). Τὸ ἔργο τοῦ HAUER δέν κἀτέρχεται σέ ἐπιπεδα πολιτικῆς φιλολογίας, ἀλλὰ διαπνέεται ἀντιθέτως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ θεικοῦ τοῦ μηνύματος. 'Η Χριστιανικὴ παράδοσις παρουσιάζεται ξένη πρὸς τὸ ἀπαύγασμα τῆς γερμανικῆς θρησκευτικῆς σκέψεως, τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ποιήσεως: τὸ ὄραμα τῆς νέας ἀνθρωπότητος, ὀφείλει νὰ

ἀπελευθερωθή από τήν επίδραση τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ κυριαρχία τοῦ Χριστιανισμοῦ ποτέ δέν ὑπῆρξε ἀπόλυτος. Τό γερμανικόν ἦθος εἶναι ὁ πραγματικός κληρονόμος τοῦ Ἀριανοῦ πνεύματος, τοῦ ὁποίου ὁ Πλάτων καί ὁ Πλωτῖνος εἶναι οἱ αὐθεντικοί ἀντιπρόσωποι· τά εδαγγέλια του εἰρῖσκονται μέσα στοὺς προχριστιανικούς μύθους τῆς Εὐρώπης. Ὁ πραγματικός θεός τῶν Γερμανῶν, εἶναι ὁ WOTAN der Ergreifer (ὁ ἀρπακτικός-ἐπιθέτο, πού ἀποδίδεται ἀπό τόν NIETSCHE στόν θεό Διόνυσσο). Εἶναι ὁ θεός τῶν ἀντιθέτων καί τῶν ἀντιθέσεων, τῆς ἀναγεννήσεως καί τῆς παρακμῆς, τοῦ ὑπερτάτου ἀγαθοῦ καί τῶν ἐπερχομένων κινδύνων, αὐτός πού χαρίζει τήν «εὐλογία τῆς ἀμαρτίας». Ὅλες οἱ ἰσχυρές ἀρετές, ὅπως ἡ εὐγένεια καί ἡ ἡρεμος ἀνδρική θρησκευτικότης, ἡ πίστις στό πεπρωμένο καί ἡ ἰκανότης τῆς αὐτοθυσίας, προϋπῆρξαν τοῦ Σημητικῶ Χριστιανισμοῦ, σάν ἡ πεμπτουσία τῶν γερμανικῶν ἀρετῶν καί ἀποτελοῦν μία πρωτογενῆ φαινομενολογία τοῦ δράματος τοῦ θεοῦ. Προσεγγίζοντας τήν σύγχρονη ἐποχή ὁ HAUER, διακηρύσσει πῶς ἡ ἐπανάστασις τοῦ ἀνθρώπου ἐναντίον τῆς θεοκρατίας, πού προσωποποιεῖται στόν Προμηθέα, στόν Φάουστ, στόν Ὑπεράνθρωπο (NIETSCHE) καί στόν γερμανικό ἀθεϊσμό, πηγάζει ἀπό τήν πίστι στό ἀπαραβίαστο τῆς θελήσεως τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρώπου». Αὐτή ἡ σύγχρονη ἐπανάστασις εἶναι «κατά βάσιν» μία θρησκευτική τάσις καί αὐτό γιατί ἀποτελεῖ «τήν διέξοδο τοῦ ἀνθρώπου στό ἄμεσο περιβάλλον τοῦ ἑαυτοῦ του, τό μοναδικό ὑπόβαθρο ἀπό τό ὁποῖο μπορεῖ νά προκύψῃ μία αὐθεντική καί πραγματική πίστις». Τό ἐπίκεντρο τοῦ βιβλίου στρέφεται γύρω ἀπό τήν ἀναβίωσι τοῦ Ἀριανοῦ θεϊσμοῦ, σέ μία ἐποχή πού ὁ ἔθniko-σοσιαλισμός ἀποτελοῦσε τό ἀντίστοιχον ἱστορικῶς, πολιτικό του συμβάν.

Τήν προσπάθεια τοῦ HAUER συνέχισε ὁ διάσημος Ἑλβετός ψυχολόγος καί ψυχολόγος C.G. JUNG. Μέ τό δοκίμιό του «Wotan», κατά τό 1936, προσεπάθησε νά ἐνισχύσῃ τίς ἀπόψεις καί τίς προθέσεις τοῦ HAUER, προκαλώντας τίς σφοδρές ἐπικρίσεις τῆς ἐκκλησίας καί τῶν πολιτικῶν κύκλων τῆς ἐποχῆς. Κατά τόν JUNG, ἡ θρησκευτική διάστασις τοῦ ἔθniko-σοσιαλισμοῦ δέν εἶναι θέ-

μα προπαγάνδα, ἀλλά τό ψυχικό δῶρο τῆς Γερμανίας στήν ἐποχή του· αὐτό, πού ἀσκώντας κριτική στό καθεστῶς, ὀμιλοῦν ἀπλῶς περί «τευτονικῆς ὀρμῆς», δέν κάνουν τίποτε ἄλλο, παρά ἀνάγουν στό πεδίο τῆς ψυχολογίας τό αὐθεντικό «ἀρχέτυπο» μιᾶς θρησκευτικῆς ἐκδηλώσεως. Τό βιβλίο τοῦ HAUER, λέγει ὁ διάσημος Ἑλβετός, «δέν μπορεῖ νά ἀναγνωσθῆ χωρίς ἐσώτερο αἴσθημα», γιατί ἰαποτελεῖ «τήν τραγική καί πραγματικῶς ἠρωική προσπάθεια ἐνός συνειδητοῦ ἐρευνητοῦ, πού σάν μέλος τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, ἐκλήθη ἀπό τόν ἀρπακτικό (Wotan der ergreifer) καί κυριαρχεῖται ἀπό αὐτόν». (Πράγματι καί ὁ HITLER «εἶχε καταληφθῆ» ἀπό τό ἴδιο πνεῦμα, στήν προσπάθειά του νά μεταδώσῃ τήν ἔκστασι τοῦ στοῦς ἀνθρώπους). Ὁ ἴδιος ὁ JUNG, ἀγωνίζεται γιά νά διαβεβαιώσῃ τοὺς ἀναγνώστες του πῶς δέν ἀποβλέπει ἀπλῶς σέ μία μεταφορική ἀπεικόνισι τοῦ φαινομένου: «Ὑπάρχουν ἀντιπρόσωποι τῆς Ἀριανῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι καί ἀπό ἀπόψεως διανοήσεως, ἀλλά καί ἀπό τήν πλευρά τῶν ἐντελῶς ἀνθρωπίνων δρων, εἰρῖσκονται πλήρως εἰς θεσιν ὄχι μόνον νά πιστεῦν ἀλλά καί νά γνωρίζουν πῶς ὁ θεός τῶν Γερμανῶν εἶναι ὁ WOTAN καί ὄχι ὁ θεός τῶν Χριστιανῶν. Αὐτό δέν εἶναι γεγονός γιά τό ὁποῖο πρέπει νά ντρέπονται ἀλλά μία τραγική ἐμπειρία». Καί συμπεραίνει: «Ἐμεῖς οἱ ξένοι (οἱ Ἑλβετοί) κατακρίνομε τόν σύγχρονό μας Γερμανό, σάν ἀπολύτως ὑπεύθυνο γιά τίς πράξεις του· ἴσως ὁμως θά ἦταν περισσότερο σωστό νά ἀντιληφθοῦμε τοῦλάχιστον μέ πόσο πάθος ὑποφέρει μέσα στήν τραγωδία τῆς προσπαθείας του».

Ποῖο εἶναι λοιπόν τό στοιχεῖο ἐκεῖνο πού ὑποχρεώνει τόν φιλελεύθερο Ἑλβετό πατριό νά συμπεράνῃ πῶς ἡ ἀναβίωσις τοῦ Ἀριανοῦ θεϊσμοῦ προσδίδει μία αὐθεντική θρησκευτική διάστασι στό πολιτικό καί κοινωνικό φαινόμενο τοῦ ἔθniko-σοσιαλισμοῦ τῆς ἐποχῆς; Εἶναι ἄραγε ἡ θεωρία τῶν ἀρχετύπων, πού τόν ἀναγκάζει νά δεχθῆ τίς πέραν κάθε ἠθικῆς λειτουργικῆς ἀξίες τῶν ψυχικῶν φαινομένων, ἐφ' ὅσον παρουσιάζουν μία καθορισμένη ψυχική ἐνέργεια; Ὅτιδήποτε ὁμως καί ἂν εἶναι αὐτό, ἀποτελεῖ ὀπωσδήποτε δυναμική πηγή, πού θεωρεῖ τήν ψυχική ἐνέργεια σάν κατ' ἐξοχήν θετική, ὅπου ἡ

κινήσεις είναι σημείον έσωτερικής εγρηγόρσεως, ή εγρήγορσις θεϊόν και τό θεϊόν δυναμικότης. Έτσι, ή προσέγγισις του JUNG στό θέμα του 'Αριανού θείσμου ταυτίζεται μέ τήν ιδεολογία τής Θελήσεως, τήν μετα-

φυσική όντότητα του έθνικοσοσιαλισμού: Τήν όντοποίησι τής Θελήσεως μέσω ενός αύθεντικού άρχετύπου, του 'Αριανού θείσμου.

III

'Η λήξις του Β' Π.Π. και ή ήττα των ευρωπαϊκών λαών (είτε ήκολούθησαν τό στρατόπεδο των νικητών είτε των ήττημένων), έφεραν σάν αποτέλεσμα, τήν ουσιαστική ύπαγωγή τής Ευρώπης σέ δυνάμεις ξένες πρός τό ήθος και τόν πολιτισμό της. Ήταν λοιπόν μοιραίο γιά μία ακόμη φορά, ή άποδοχή ενός έξωτερικού ιστορικού γεγονότος, νά σχηματισθή ένα νέο άξονα άξιών - αντίγραφο του προγενεστέρου του - ό όποιος, όμως, όπως ήταν φυσικό, έφερε μαζί του όλες εκείνες τίς αντίθέσεις, που οδήγησαν στην άποσύνθεσι του γεννήτορός του. Ήταν επομένως αναπόφευκτο νά αναδυθί από τήν πρόσκαιρο άφάνειά του ό «άπηγορευμένος καρπός» του 'Αριανού θείσμου.

'Η άτραπος, που μέ τόσες δυσκολίες είχαν ακολουθήσει ό Α. ROSENBERG, ό W. HAUER, ό C. G. JUNG και τόσοι άλλοι, απέκτησε ζωή. Οι κύκλοι των 'Οντιστών στην 'Αμερική, των φίλων του Κελτικού ήθους στην Βρετανία και στην Γαλλία, ό κύκλος τής Ν.Ο.Ε. (φίλων τής Ευρωπαϊκής 'Ιδέας)

που καλύπτει ολόκληρη τήν Ευρώπη, προαναγγέλουν τήν δημιουργία ενός νέου άξονα αξιών, ό όποιος έχει τίς ρίζες του στην άβυσσο τής ψυχής των ευρωπαϊκών λαών. Αυτό βεβαίως ήταν άπολύτως φυσικό νά συμβή, άφ' ής στιγμής, οι κορυφές όπου έχει έναποτεθί ό παγανιστικός πλούτος τής Ευρώπης παραμένουν άγνές και άπρόσιτες. Μέσα σ' αυτό τό σχεδόν μεταφυσικό περιβάλλον των αναγεννωμένων ιδεών, αποτελεί ιστορικό γεγονός ή εμφάνισις τής Γαλλικής NOUVELLE ECOLE (Νέας Σχολής), που γύρω από τόν πυρήνα τής G.R.E.C.E. έχει δημιουργήσει προβλήματα στους άποσυντεθεσμένους άκαδημαϊκούς και φιλοσοφικούς κύκλους. 'Η σχολή αυτή, που έλκει τίς ρίζες της από τόν γερμανικό άθεισμό (όπως τόν τοποθετεί σάν φαινόμενο ό HAUER), ακολουθεί τόν μόνο έλπιδοφόρο δρόμο γιά τό μέλλον ενός ευρωπαϊκού πολιτισμού. 'Ο ALLAIN DE BENOIST, ό ROGER DE HERT, ό GUILLAUME FAY, αντιμετωπίζουν, χωρίς άμφιβολία, ένα παρόν γεμάτο δυσκολίες, τό όποιον όμως ύπόσχεται ένα ευόιονο μέλλον. Μέσω του έργου τους «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ», παρουσιάζουν τήν σύγχρονη ένατένισι του 'Αριανού θείσμου, που βυθίζεται στό παρελθόν γιά νά ανακαλύψη τήν χαμένη κίνησι, νά συμφυθί στό παρόν, ώστε νά συνεχίση τό ιστορικό γίγνεσθαι, σάν σπόρος ενός άρχεγόνου μέλλοντος.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ - ΖΕΥΣ
ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

ROBERT BRASILLACH

Γ. ΜΕΤΑΞΕΑΣ

Ο Robert Brasillach γεννήθη στο Perpignan τήν 31 Μαρτίου 1909. Σέ ηλικία έξη ετών έχασε τόν πατέρα του πού ως άνθυπολοχαγός έπεσε πολεμώντας στό Μαρόκκο. Τελειώνοντας τίς γυμνασιακές του σπουδές έρχεται σέ έπαφή μέ τόν Charles Maurras στό Παρίσι, ήγέτη του κινήματος Action Française. Σέ ηλικία 22 ετών δημοσιεύει μία αξιοθαύμαστη έργασία γιά τόν Βιργίλιο, άκόμη του ανατίθεται ή επιμέλεια τής λογοτεχνικής στήλης του Action Française.

Στίς 6 Φεβρουαρίου 1934 διαδηλώνει τίς άντικοινοβουλευτικές του ιδέες έξω από τό Palais Boulon φωνάζοντας «Κάτω ή Βουλή» σέ μία πολυπληθή πορεία όπου σέ άπάντησί τους ή άστυνομία πυροβολεί τούς διαδηλώνοντες έθνικοσοσιαλιστές, αφήντοντας τούς πρώτους νεκρούς, θύματα τής δημοκρατικής τυραννίας.

Τό 1936 ταξιδεύει στό Βέλγιο όπου γνωρίζει τόν Leon Degréle, ταξιδεύει στην Βενετία, στην Ρώμη όπου μένει ένθουσιασμένος από τήν Φασιστική δομή του 'Ιταλικού κράτους' «ο Μουσολίνι είναι ένας μεγάλος δημιουργός, άπόγονος των δημιουργών τής ΦΥΛΗΣ του»! έλεγε. Ταξιδεύει στην Γερμανία όπου θαυμάζει τήν 'Εθνικοσοσιαλιστική Νεολαία βλέποντας τίς έορταστικές εκδηλώσεις της στή Νυρεμβέργη.

Τό 1937 θά φυλακισθ ή μέ τόν Charles Maurras κατηγορούμενος ότι σ' ένα άρθρο του καλούσε δημοσίως τόν λαό νά κομματιάση τούς βουλευτές εκείνους πού είχαν ψηφίσει τήν έπιβολή κυρώσεων εναντίον τής Φασιστικής 'Ιταλίας. Τό 1937 διευθύνει καί συντάσει τήν άγωνιστική εφημερίδα Je suis partout.

Γράφει ρομάντζα, μελέτες, δράματα, κριτικές. 'Αφιερώνει στην Φασιστική ιδέα τά ρομάντζα: Come le temps passe, Le sept couleurs La Conquerante, Six heures a perde, άκόμη τίς μελέτες Histoire de la guerre d' Espagne, Leon Degréle e l'avenir de Rex. "Άλλα έργα του είναι Le voleur d'έttincelles, Le procès de Jeanne d'Arc, Histoire du Cinéma, Le marchand d'oiseaux, Corneille, Antologie de la poesie Grecque, Domremj καί άλλα.

Στίς 3 Σεπτεμβρίου 1939 όταν ή Γερμανία κηρύσσει τόν Πόλεμο στην Γαλλία ό R. Brasillach πηγαίνει στό μέτωπο κατόπιν δέ ως αιχμάλωτος κλείνεται στό στρατόπεδο Neuf Breisach όπου γράφει τό πιό βαθύ του δράμα, τό θεατρικό έργο «Berenice».

Τόν 'Απρίλιο του 1941 γυρίζει έλεύθερος στην Γαλλία όπου μαζί μέ τούς Déat, Doriot, Bucard, Céline, Rochelle, Benoist Mechin, βλέπει τήν αναγκαιότητα τής συνεργασίας των μέ τίς πνευματικές δυνάμεις τής Γερμανίας γιά μία Εύρωπαϊκή 'Αναγέννησι.

Τό 1941 συμμετάσχει στό Διεθνές συνέδριο Συγγραφέων στην Weimar. 'Από τόν 'Απρίλιο του 1941 ως τό τέλος του 1943 συνεχίζει πάλι τήν έκδοσι τής εφημερίδος Je suis partout. 'Ακόμη διευθύνει τίς εκδόσεις του 'Εθνικοσοσιαλιστικού Βιβλιοπωλείου «Rive gauche» στό Παρίσι.

Μά ή φρίκη καί ό διασυρμός δέν θ' άργήσουν ν' άπλωθούν στην Εύρώπη λόγω «τής εξασθενήσεως τής πρωταρχικής δυνάμεως, όπου δυνάμεις ύποδεέστερες άποκτώντας ύπεροχή, άποσυνθέτουν τά πάντα»?

Κι' ή θηριωδία άρχίζει καί τά θύματα ξεπερνούν τίς 110.000 στην Γαλλία. "Άλλοι ρίχνονται στίς φυλακές, βασανίζονται, κακοποιούνται, εκτελούνται, μά χωρίς νά ξεχαστούν «γιατί οι ήρωες ζούν άκόμη άνάμεσά μας», όπως έλεγε ό Oswald Mosley.

Οι πνευματικοί άνθρωποι τής Νέας Εύρώπης καταδιώκονται, κλείνονται σέ στρατόπεδα, ψυχιατρεία, όπως L. F. Céline, Ezra pound, Knut Hamsun, J. Evola, Ernst von Salomon, Hanns Johst, Hans Günter, Benoist Mechin, Hans Zöberlein, άλλοι δολοφονούνται όπως ό A. Rosenberg, Fernand de Brinon, ένώ άλλοι έμπρός στό άβέβαιο μέλλον τής Εύρώπης άυτοκτονούν, όπως ό Drieu de la Rochelle, Börries von Münchhausen.

Τόν Αύγουστο 1944 ο R. Brasillach κλείνεται στο στρατόπεδο συγκεντρώσεως του Noisj-le Sec και κατόπιν στην φυλακή της Fresnes κατηγορούμενος για συνεργασία με τους Γερμανούς.

Στήν Φυλακή της Fresnes αρχίζει νά γράφη μέ ένα πενάκι κρυμμένο στην πίπα του τά «Poemes de Fresnes», «Chenier» «Lettre a un soldat de la classe 60».

Στίς 19 'Ιανουαρίου 1945 δικάζεται, όπου ο πρόεδρος του δικαστηρίου τόν κατηγορεί ότι τά δημοσιευθέντα άρθρα του ήσαν περισσότερο επικίνδυνα γιά τήν 'Αντίστασι από ένα τάγμα της Wehrmacht, και ενώ ο Κυβερνητικός επίτροπος του απαγγέλει τήν ποινή του θανάτου ο R. Brasillach μέ ήρεμία και ειλικρίνεια άπαντά «Τιμή μου». Ματαίως 30 Γάλλοι 'Ακαδημαϊκοί επεμβαίνουν γι' αυτόν, ή εκτέλεσις όρίζεται τήν 6/2/1945 στο φρούριο Montrouge.

Τό ψυχρό πρωινό της 6ης Φεβρουαρίου 1945 ο R. Brasillach άφησε τήν τελευταία του πνοή άπέναντι στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μά οι σφαίρες των όπλων δέν ήσαν ικανές νά σταματήσουν τίς σκέψεις, τίς ιδέες του 36χρονου αυτού ποιητού, γιατί σκορπίστηκαν στον άγέρα, όπου ο "Ηλιος ζεσταίνοντάς τες τίς μετέφερε στις δικές μας καρδιές.

1. Robert Brasillach. Notre Avent Guerre. Plon Paris 1941.
2. Julius Evola. Il Mistero della decadenza.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΝΟΣ ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΜΕΝΟΥ

Robert Brasillach

Τριανταπέντε μόνο χρονών
 άλυσσοδεμένος σαν τόν Cervantes,
 φυλακισμένος σαν τόν Villon,
 καταδικασμένος σαν τόν Andrea Chenier,
 "Όπως και άλλοι σε άλλους καιρούς
 πριν άπ' τήν ώρα, τήν καταδίκη
 πάνω σε φύλλα κακογραμμένα
 τήν ιδική μου γράφω διαθήκη

Μιά άπόφαση θέλει, από τά γήινα αγαθά
 νά μ' άφαιρεθῆ ή κτήση.
 Είναι εύκολο δέν έχω κτήματα και γῆ
 ή θησαυρούς κληρονομήσει.
 Τά ιδικά μου τά βιβλία, τίς ιδέες,
 μακρυνά ο άγέρας θά σκορπίση·
 τήν άγάπη και τό θάρρος
 δέν ήμπορεί κανείς νά φυλακίση

Είς τήν Πατρίδα μου, τί νά χαρίσω;
 αυτή ή ίδια κι' αν μ' έχη διώξει.
 Πίστευα πάντα νά τήν βοηθήσω
 κι' άκόμη άγαπώ τήν γλυκειά της όψη.
 Αυτή μου έδωσε τόν τόπο, τήν γῆ της
 κι' έγινε ή γλώσσα της δική μου·
 ποτέ δέν ήμπορώ ν' άρνηθώ τήν στοργή της,
 στο χώμα της δίνω κι' αυτή τήν ίδια τήν ψυχή μου

Robert Brasillach
 22 'Ιανουαρίου 1945

Κύτταξε τήν ψυχή του μ' ένα Τηλε-σκόπιο.

"Ο,τι έδειχνε γεμάτο άνωμαλίες
άποκαλύφθηκε πώς ήταν ύπέροχοι
Αστερισμοί.

Και πρόσθεσε στή Συνειδητότητα
κόσμους κρυμένους μέσα σέ κόσμους.

ΚΟΛΕΡΙΤΖ «Σημειωματάρια»

CARL GUSTAV JUNG

Μέσα στόν κυκεώνα του 20ου αιώνος, ελάχιστες είναι οι μεγάλες μορφές του Ευρωπαϊκού Πνεύματος και της επιστήμης, που δημιούργησαν τό αναγκαίο γρανίτινο φράγμα άπέναντι σέ ξένες και δογματικές θεωρίες· σέ θεωρίες που ύπηρεξαν ή αίτία της παρακμής της Ευρώπης και της έκπορνεύσεως της ψυχής του Άριού ανθρώπου. Μία άπ' αυτές τίς μορφές είναι αναμφισβήτητα ό Έλβετός Ιατρός, ψυχολόγος και φιλόσοφος CARL GUSTAV JUNG, που γεννήθηκε τό 1875 στό χωριό Κεσβίλ, στή λίμνη της

Κωνσταντίας.

Ο JUNG σπούδασε Ιατρική στίς Βρυξέλες και ειδικεύθηκε στήν ψυχιατρική στή Ζυρίχη, που ήταν τότε τό δεύτερο μεγάλο ευρωπαϊκό κέντρο ψυχιατρικών έρευνών, δίπλα στό Μόναχο. Μετά τό 1914 ήταν τό έτος της όριστικής διαφωνίας του μέ τό γνωστό Έβραίο ψυχίατρο FREUD. Οι αίτίες αυτής της διαφωνίας αναφέρονται σέ ειδικό έκτεταμένο κεφάλαιο της Αυτόβιογραφίας του JUNG. Μέσα από τίς γραμμές αυτού του κεφαλαίου άποκαλύπτεται συνεχώς και καθαρότερα ό δογματικός και νευρωτικός χαρακτήρας του FREUD, του όποιου μοναδικό ενδιαφέρον ήταν ή δημιουργία μιάς στατικής και μονολιθικής θεωρίας - ενός νέου τυρρανικού Θεού, στή θέση του γκρεμισμένου Έχωβά. Αυτός ό νέος Θεός του Έβραίου FREUD ήταν ή σεξουαλική θεωρία. Και ό FREUD δέν δεχόταν καμμιά συζήτηση σχετικά μέ τό άστραφτερό του είδωλο. Αυτό όμως ήταν άπαράδεκτο γιά τόν JUNG. Γι' αυτόν, επιστήμη σήμαινε συνεχής έρευνα, γιατί: «Τά πάντα ρεΐ. Η άλήθεια του χθές είναι ή άπάτη του σήμερα και τό λανθασμένο συμπέρασμα του χθές ίσως νά γίνη ή άποκάλυψη του αύριο»¹. Η διαφωνία αυτή δέν σημαίνει ότι ό JUNG άρνείτο τήν επίδραση και του σεξουαλικού παράγοντος

στόν ψυχισμό του ανθρώπου: «Η σεξουαλικότητα δέν είναι άπλώς μιά όρμη, αλλά και μιά αναμφισβήτητα δημιουργική δύναμη,

που δέν είναι μόνο βασική αίτία της άτομικής μας ζωής, αλλά και ένας παράγοντας στήν ψυχική μας ζωή, που πρέπει νά τόν λαμβάνουμε σοβαρά ύπ' όψιν μας»². Άλλά δέν μπορούσε ποτέ νά δεχθή ότι ό σεξουαλισμός (κι όποιαδήποτε άλλη θεωρία) πρέπει νά μετατραπή σέ κλειστό κι άνεγγιχτο δόγμα.

Η ένότης της ζωής και τών θεωριών του JUNG είναι άδιαχώριστη. Τεράστιο ρόλο στήν προσωπική του ζωή και στή διαμόρφωση τών θεωριών του, έπαιξαν τά όνειρά του. Αυτά ύπηρεξαν μιά άπό τίς κύριες αίτίες αυτές της κατοπινης συλλήψεως της έννοιας του συλλογικού άσυνειδήτου. Ο ίδιος αναφέρει: «Η ιδιάζουσα συνειδητή έκφραση του άσυνειδήτου είναι τό όνειρο. Όπως ή ψυχή έχει μιά φωτεινή πλευρά, τή συνείδηση, έτσι έχει και μιά σκοτεινή, τήν άσυνείδητη ψυχική λειτουργία, που μπορούμε νά τη θεωρήσουμε σάν όνειρική φαντασίωση»³. Η σύλληψη και ή διατύπωση της θεωρίας του περί συλλογικού άσυνειδήτου, άποτελεί άσφαλώς τήν πλέον μεγαλειώδη και πολύτιμη προσφορά του JUNG στήν ψυχιατρική και κυρίως στή φιλοσοφική άναζήτηση. Τό συλλογικό άσυνείδητο είναι μιά ψυχική όντότης, πανάρχαια και ταυτοχρόνως διαχρονική. Είναι ή Ψυχή της Φύλης, που ή ύπαρξή της δέν άπαιτεί χώρο και χρόνο. Ένας άμμετρος βυθός, γεμάτος άγνωστους κόσμους και πολύτιμα πετράδια. Τό συλλογικό άσυνείδητο είναι ή ίδια ή έκφραση τών άκατανοήτων πτυχών της ζωής και του βαθύτερου μυστικού της. Η ψυχή του άτομου έμπεριέχεται στό συλλογικό άσυνείδητο, δηλαδή στή διαχρονική και άκατάληπτη μέ τά μέτρα της Λογικής, ψυχική

προσωπικότητα της Φυλής του. Ο JUNG χαρακτηρίζει το 'Εγώ σαν «μιά σχετικά σταθερή προσωποποίηση τού άσυνείδητου, ή σαν εκείνο το σπενχαουρικό καθρέφτη, μέσων στον οποίο το άσυνείδητο βλέπει το ίδιο του το πρόσωπο». Καί διακηρύσσει: «Θά βρεθούμε πιο κοντά στην αλήθεια αν φανταστούμε ότι ή συνειδητή και προσωπική ψυχή μας στηρίζεται στο θεμέλιο μιάς κληρονομημένης και γενικής πνευματικής καταστάσεως, που σαν τέτοια είναι άσυνείδητη, και ότι ή σχέση ανάμεσα στην προσωπική ψυχή και στη συλλογική ψυχή είναι σαν αυτή ανάμεσα στο άτομο και στην κοινότητα»⁵.

Τό άσυνείδητο δέν αποτελεί άλλη άπουσία συνειδήσεως, όπως διεκήρυττε ο ψυχολογικός εμπειρισμός, όπως π.χ. ή σκιά είναι άπουσία φωτός. Ο JUNG γράφει, πως «δλες οί προηγούμενες εποχές, αλλά και ή σημερινή ακριβής παρατήρηση των άσυνείδητων διαδικασιών αναγνωρίζει ότι τό άσυνείδητο διαθέτει μιά όρισμένη δημιουργική αυτόνομία, που δέν θά τή διέθετε ποτέ μιά άπλως σκιάδης φύση»⁶. 'Η φύση του άσυνείδητου πνεύματος είναι μυστικιστική και τά μυστικά του μηνύματα μπορούμε νά τά κρυφακούμε, αλλά όχι νά τά ψηλαφούμε. Κι αυτό τό άσυνείδητο πνεύμα του ανθρώπου «βλέπει σωστά, άκόμη κι όταν ή συνειδητή νόηση είναι θαμνομένη και αδύναμη»⁷. Τά συνειδητά μηνύματα του άσυνείδητου βάρους της ψυχής (οί «προβολές» όπως τις ονομάζει ο JUNG) δέν είναι ποτέ σφαλερά. Είναι άγνά και άλάνθαστα, σαν την ίδια τή φύση. Γι' αυτό και «ή ταυτότητα μέ κατώτερες και πιο πρωτόγονες καταστάσεις της συνειδήσεως συνδέεται πάντα μέ άνύψωση του αισθήματος της ζωής»⁸.

Ο JUNG άποδίδει και τις μεγάλες ιστορικές αλλαγές σε άσυνείδητους παράγοντες, σε μεταβολές που λαμβάνουν χώρα στην άσυνείδητη ψυχή της Φυλής. Απορρίπτει την ψυχρή όρθολογιστική άποψη, που θεωρεί σαν άποκλειστική αίτια κάθε επαναστάσεως, άπλές έξωτερικές συνθήκες. Αυτές οί τελευταίες δέν είναι παρά άπλές ευκαιρίες, για νά έκδηλωθ ή ήδη άσυνείδητα προετοιμασμένη νέα στάση άπέναντι στη ζωή και στον κόσμο. Καί οί ξεχωριστές προσωπικό-

τητες, οί 'Αρχηγοί, Είναι αυτοί, που μπορούν νά προβάλλουν αντίσταση στην άκοδοθήγητη μάζα, γιατί «στην άτομικότητά τους είναι τόσο καλά όργανωμένοι, όσο και ή μάζα». Είναι οί φύσει άνώτεροι άνθρωποι, που άποτελούν την elite και την ιδανικότερη έκφραση, σε όρισμένο χρόνο, των επιθυμιών - έκρήξεων του άσυνείδητου της Φυλής. Είναι οί ήρωες της 'Αρχαίας 'Ελληνικής Τραγωδίας, οί ήμίθεοι της 'Ελληνικής μυθολογίας, εκείνοι οί άνθρωποι μέ την ισχυρή διαίσθηση, που καθοδηγούν τις μαζές στον παράλογο δρόμο, που χάραξε ή κρυφή συλλογική άσυνείδητη επιθυμία. Ο άνώτερος άνθρωπος είναι ή «Μονάδα» κατά JUNG, που ποτέ δέν μπορεί νά είναι άποτελεσμα άθροίσεως, ούτε και ενός εκατομμυρίου μηδενικών. Γι' αυτό τό άνώτερο ξεχωριστό άτομο, ο JUNG γράφει: «'Η ψυχολογία του ξεχωριστού ατόμου αντίστοιχεί στην ψυχολογία των εθνών. "Ο,τι κάνουν τά εθνη, τό κάνει και τό ξεχωριστό άτομο, και όσο τό κάνει τό άτομο, τό κάνει και τό εθνος. Μόνον ή άλλαγή της στάσεως του ατόμου είναι ή άρχή της άλλαγής της ψυχολογίας του εθνους»¹⁰. 'Η ξεχωριστή προσωπικότης είναι τό άτομο, που είναι ικανό όχι μόνο νά συλλάβη ένορατικά και νά έκφράση την ψυχολογία και τή θέληση της άσυνείδητης φυλετικής φωνής, αλλά και νά καθοδηγή, δηλαδή νά δημιουργή την 'Ιστορία. Είναι τό άπόσταγμα της Φυλετικής ψυχής και συνάμα ο λαξευτής της εποχής του. Ο JUNG δίνει τή μεγαλοφυή προοπτική της επιβολής επί της Φύσεως, μέ βάση την ίδια τή Φύση και τις κρυφές προταγές της. Καί διακηρύσσει: «'Η 'Εποχή μας - Είμαστε 'Εμείς!»¹¹. 'Εδώ, βρισκόμαστε μπροστά στην πεμπτούσια της 'Ηρωικής ήθικής του 'Αρίου ανθρώπου. Είναι ή Τραγική πραγματικότης της πανάρχαιας προμηνεϊκής εθνης της Φυλής μας.

Γιά τον JUNG τό συνειδητό μέρος της ψυχής είναι τό πολύ-πολύ τό μισό της. 'Η ψυχή είναι ή ουσία και τό κέντρο της θεϊκής φύσεως του ανθρώπου. 'Ανήκει στο βαθύτερο έσωτερικό του μυστικού της ζωής και έχει την ιδιάζουσα μορφή της, όπως κάθε όργανικό ζωντανό. 'Η ψυχή μεταφράζει τή φυσική διαδικασία σε συνέχειες εικόνων, που συχνά δέν έχουν καμμία άπτή σχέση μέ

τήν αντικειμενική διαδικασία. 'Απορρίπτοντας τήν αισθησιοκρατική άποψη και δεχόμενος τή φράση του Goethe. «'Όλο τό έξω είναι και μέσα», ό JUNG γράφει πώς «αυτό τό μέσα, πού ό σύγχρονος όρθολογισμός τό έξάγει τόσο πρόθυμα άπ' τό έξω, έχει τή δική του δομή, πού προηγείται άπό κάθε συνειδητή έμπειρία και είναι μάλιστα ένα a priori και τής άσυνειδητής έμπειρίας»¹².

Θεωρεί τή φαντασία σάν τήν παράλογη και αυτόνομη λειτουργία του άσυνειδήτου βάθους τής ψυχής. 'Εν τούτοις ή ψυχή είναι άρρηκτα συνδεδεμένη μέ τό σώμα. 'Η ψυχή και ή ύλη είναι οί δύο όψεις του νομίσματος, πού λέγεται «Ζωή». Κατακρημνίζοντας κάθε ύλιστική τάση, δέχεται στή Φύσι τήν, τουλάχιστον, Ισοδύναμη ύπαρξη του Πνεύματος δίπλα στήν ύλη «γιατί άν δέν ήταν έτσι, μοναδική πηγή του Πνεύματος θά ήταν ή ανθρώπινη Λογική»¹³.

'Ο JUNG ήταν ένας άμείλικτος έχθρός του όρθολογιστικού άίσχους, πού γνωρίζει μόνο νά μετρά και νά στατιστικολογή. 'Ηταν ένας υπέρμαχος τής πρωτογόνου δημιουργικής ζωτικής δυνάμεως, πού ώθει στή δράση και δέν κλείνεται στα καλούπια όποιασδήποτε Λογικής συμβατικότητας. Γι' αυτόν ή χειροπιαστή αλήθεια, πού ίκανοποιεί τή Λογική, δέν άποδίδει ποτέ τό νόημα τής ανθρώπινης ζωής, πού πραγματικά συγκινεί και εκφράζει τή ζωή. Κι όταν οί μυστικές δυνάμεις τής ψυχής δέν σπεύδουν σέ βοήθεια τής Λογικής, αυτή άποδεικνύεται άνίσχυρη.

Κηρύσσοντας τήν ανεπάρκεια τής Λογικής ό JUNG γράφει: «'Η Λογική άναζητά τή λύση πάντα μέ συνετό, συνεπή και λογικό τρόπο κι' έτσι δικαιώνεται σ' όλες τές μεταίτε καταστάσεις και στα μικρότερα προβλήματα, αλλά για τά μεγάλα κι άποφασιστικά προβλήματα δέν άρκει. Είναι άνίκανη νά δημιουργήσει τήν εικόνα, τό σύμβολο· τό σύμβολο είναι παράλογο. 'Όταν ό όρθολογικός δρόμος έχει όδηγήσει σέ άδιέξοδο - πού μετά άπό ένα όρισμένο διάστημα όδηγεί σχεδόν πάντα - ή λύση έρχεται άπό τό μέρος πού δέν περιμένουμε»¹⁴. Κι άκόμη: «Οί μεγάλες άποφάσεις τής ανθρώπινης ζωής έξαρτώνται περισσότερο άπό ένστικτα και άλλους μυστηριώδεις άσυνειδήτους παράγοντες, παρά άπό τήν καλοπροαίρετη λογικότητα»¹⁵.

'Ο JUNG διακήρυξε τήν ύπαρξη διαφόρων μορφών ζωής, παραλόγων μορφών, πού ό καθένας φέρει άπό μία μέσα του, χωρίς νά μπορεί αυτή νά αντικατασταθί με καμία άλλη. Και σπένδοντας στήν 'Αρία ήρωική ήθική και στήν αιωνιότητα του πολέμου, ως μορφοποιητου του Χάους, γράφει: «'Ο σκοπός είναι μόνο σάν ιδέα σημαντικός, ούσιαστική όμως είναι ή πράξη πού όδηγεί στο σκοπό: γεμίζει τή διάρκεια τής ζωής με νόημα»¹⁶. 'Ετσι ή ζωή κάθε ανθρώπου και κάθε Φυλής παίρνει τό δρόμο της. 'Ενα δρόμο, μακριά άπό μίζερες «ντιρεχτίβες» κι άπ' τόν άσφυκτικό έναγκαλισμό όποιασδήποτε «οίκουμενικής» αίτιοκρατίας. Και τότε «σ' όλο τό Χάος ύπάρχει κόσμος και σ' όλη τήν άταξία μία κρυφή τάξη, σ' όλη τήν άθαιρεσία διαρκής νόμος»¹⁷. Μέσα στο διαρκές κλίμα του πολέμου, ό άνθρωπος-πολεμιστής, ένσαρκωτής του Αίματος, τής Βουλήςσεως και τής Ψυχής τής Φυλής του, κερδίζει τόν εαυτό του, τό 'Εγώ του, με τή θυσία. Γιατί «μόνον αυτό πού δίνουμε τό έχουμε»¹⁸.

'Ο JUNG ύπήρξε σ' όλη τή ζωή του μελετητής των άρχαίων μύθων, τους όποιους θεωρούσε σάν τές πιο άθθεντικές προβολές τής άσυνειδητής ψυχής. 'Ο Μύθος είναι ή προβολή κάποιου φυλετικού άρχετύπου και εκφράζει τή Ζωή με μεγαλύτερη σαφήνεια άπ' ό,τι ή έπιστήμη. Θεωρεί δε μία άπό τές βασικότερες αίτίες τής παρακμής τής εποχής μας τήν άνικανότητα του συγχρόνου ανθρώπου νά δημιουργή Μύθους, λόγω τής επικρατούσης τυρρανίας τής Λογικής.

'Ο JUNG πέθανε ήρεμα, σέ βαθειά γεράματα, τό 1961. 'Αφησε πίσω του ένα τεράστιο έργο (Τά "Απαντά του αριθμούν 20 τόμους). 'Εργο τεραστίας αξίας, όχι μόνο για τήν ψυχιατρική έπιστήμη, αλλά κυρίως άπό τά πλέγματα, πού του δημιουργήσαν τά ψυχρά δόγματα των άλλοφύλων «προφητών». 'Ο JUNG ήταν ό άνθρωπος, πού έρριξε τό φώς των προβολών τής συνειδήσεως στα άσύλληπτα βάθη του άσυνειδήτου τής Φυλής μας, τής όποιας ό ίδιος άπετέλεσε ένα άπό τά εκλεκτότερα καρπίσματα.

'Ηταν ό γενναίος πνευματικός μαχητής του αιώνας μας, υπέρμαχος τής άνεραματίστου ψυχικής δυνάμεως των 'Αρίων, κήρυξ ενός

νέου τύπου ανθρώπου, ένστικτωδώς και όχι όρθολογιστικώς δρώντος, ήρωϊκού και Κυρίου τών δυνάμεών του, συνειδητοποιημένου φορέως τών κελευσμάτων του φυλετικού άσυνειδήτου βάθους. Αύτός επέδειξε τήν αιώνια άνώτερότητα του 'Αρίου ψυχισμοδ έναντι τής ανυπάρκτου πνευματικής ύποστάσεως τής Ιουδαϊκής άγέλης. Ήταν ό άκούραστος πολέμιος κάθε όρθολογιστικής και αίσθησιοκρατικής συφιλίδος του νοϋ, που μόλυνε τήν ψυχή τής Εδρώπης, υπό τήν καθοδήγηση τών Σιωνιστών θετικιστών του 19ου αϊώνος. Ήταν ό έρευνητής του βαθύτερου πυρήνος τής έκτυφλωτικής 'Αρίας πολιτιστικής δημιουργίας: γνήσιος και άξιος συνεχιστής μίας μακράς παραδόσεως τής 'Αρίας ψυχής, άπ' τόν 'Ηράκλειτο, τό Σοφοκλή και τόν Αισχύλο, μέχρι τόν Sopenhauer, τό Nietzsche και τόν Rosenberg. 'Ο CARL GUSTAV JUNG ήταν αύτός που ένωσε τό πεπρωμένο τής Φυλής μας μέ τά αιώνια άρχέτυπα τής ψυχής της, καταδει-

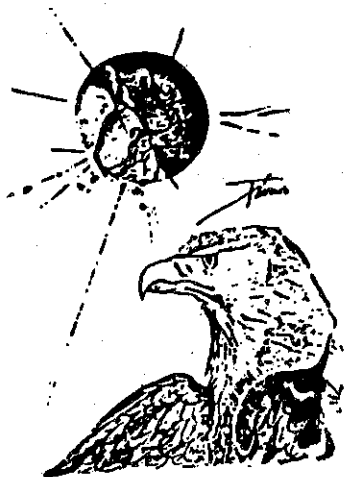
κνύοντας στόν όρίζοντα τό άρχέγονο μέλλον της.

Σ' όλη του τή ζωή έζησε μόνος κι άπομονωμένος ψυχικά άπ' τούς ανθρώπους. Στην «Αύτοβιογραφία» του παρομοιάζει τίς συναντήσεις του μέ σημαίνοντες ανθρώπους τής εποχής του, μέ συναντήσεις καραβιάν στόν άνοιχτό άκεανό, που χαιρετιοϋνται από μακρά μέ τίς σημαίες τους. 'Ο μεγαλοφυής Δάσκαλος είχε έξάλλου γράψει: «'Ο σοφός, που δέν τόν άκούει κανένας, θεωρείται τρελλός, κι ό τρελλός, που κηρύσσει πρώτος και δυνατότερα τήν τρέλλα του όχλου, προφήτης και άρχηγός. Μερικές φορές όμως συμβαίνει εδτυχώς τό αντίθετο, άλλιώς ή άνθρωπότητα θά είχε άπό καιρό καταστραφή άπ' τήν κουταμάρα της»¹⁹.

Οι νεοβάρβαροι, που μέχρι σήμερα άσελγούν στό κορμί και στην ψυχή τής Φυλής μας, άς γνωρίζουν πώς οι «τρελλοί» σοφοί δέν έξέλιπαν.

ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

1. Αύτοβιογραφία, σελ. 224
2. Ueber die Energetik der Seele, σελ. 62-63
3. Die praktische Verwendbarkeit der Traumanalyse, σελ. 157
4. Mysterium Coninctionis, σελ. 117
5. Zwei Schiften uber Analytische Psychologie, σελ. 161
6. Antwort auf Hiob, σελ. 414
7. Grestaltungen des Unbewussten, σελ. 60
8. Gegenwart und Zukunft, σελ. 39
9. Zwei Schriften uber Analytische Psychologie, σελ. 4
10. Wirklichkeit der Seele, σελ. 44-45
11. Die psychologischen Aspekte des Mutter-Archetypus, σελ. 122—123
12. Paracelsus als geistige Erscheinung, σελ. 169-170
13. Psychologische Typen, σελ. 279
14. Ziele der Psychotherapie, σελ. 43
15. Psychologische Typologie, σελ. 213

ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Η ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΗ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἐπί Αὐτοκράτορος Τιβερίου ἓνας ναυτικός, ὁ Θάμας, ἐνῶ ἐταξίδευε μέ τό πλοῖο του ἄκουσε τό φρικτό μήνυμα τῶν οὐρανῶν πού ἔλεγε: «Τέθνηκεν Μέγας Πᾶν». Ἡ φρικτή εἶδησις διεδόθη ἀμέσως σέ ὀλόκληρη τήν Αὐτοκρατορία, ἡ Ἑλλάς ἐπάγωσε, ὁ Ἐξαγνιστής Ἄνεμος, ὁ Σανσκριτικός Θεός «Παβάν» ἦταν νεκρός. Συμφῶνως πρὸς τὰς ἀπόψεις τῶν Νεοπλατωνικῶν οἱ Θεοὶ τῶν Ἑλλήνων δέν ἦσαν ἀκριβῶς Θεοί, μέ τήν ἔννοιαν τήν ὁποῖαν δίδομεν σήμερον, ἀλλά «δαίμονες» προσωρισμένοι καί αὐτοὶ νά ἀποθάνουν. Πλάσματα παράξενα, ἀπόλυτα ὑπαρκτά, μιᾶς ἄλλης ὕψης (περισσότερον μεταφυσικῆς παρά φυσικῆς), συντηρούμενα ἀπό τήν θεϊκή φαντασία τῶν Ἑλλήνων, ἦσαν οἱ Ἀρχαῖοι καί Αἰώνιοι Θεοὶ μας. Ὅσον δι' αὐτούς, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι οἱ Ἑλληνας ἐλάτρευαν κάτι τι τό ἀνύπαρκτον θά εἴπωμεν: «ἔξεστι Κλαζομένοις ἀσχημονεῖν».

Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι ἐάν ποτέ δυνηθῆ τό Ἑλληνικόν Πνεῦμα νά ἀναστηθῆ καί νά εὕρῃ κάποιον τρόπον συνδέσμων πρὸς τὰ ἀρχαῖα ἦθη αὐτό θά τό ἀφείλῃ εἰς τόν Νικόλαον Πολίτην καί εἰς τήν Λαογραφίαν του. Μέσα ἀπό τήν Λαογραφία τοῦ Ν. Πολίτη προβάλλουν ὀλοζώντανοι οἱ Θεοὶ καί οἱ Ἡρώες τῆς Φυλῆς μας καί ἀπό διηγήσεις ἀπλῶν ἀνθρώπων τοῦ περασμένου αἰῶνος ἀντιλαμβάνεται καγεῖς πράγματα καί καταστάσεις, τὰς ὁποίας μόνον κατόπιν ἐμβριθοῦς μελέτης τῶν ἀρχαίων κειμένων θά ἦτο δυνατόν νά ἀντιληφθῆ.

Ἄς ἐπανεέλθωμεν ὁμως εἰς τόν Θάμα καί ἄς ἀμφιβάλωμεν εἰς τήν διήγησίν του ἐκφράζοντας τήν ἀπορίαν: «Τέθνηκεν Μέγας Πᾶν;» Ἡ φυλετική ψυχή ἀπαντᾷ ΟΧΙ καί δίδει τήν ἀπάντησίν της μέσω τῆς Λαογραφίας τοῦ Ν. Πολίτη, ὅπου ἀναφέρεται ἡ ἐμφάνησις τοῦ Θεοῦ εἰς τήν γῆν ὅπου πάντοτε προτιμοῦσε διά νά κατοικῆ, εἰς τήν γῆν τῆς Ἀρκαδίας.

«ΤΟ ΕἶΔΟΥΛΟ (Ἄρκαδια)

Εἰς τήν Νταβιά καί τήν Ζαράκοβα καί ἄλλα χωριά τριγύρω, τῆ Σουλλίμνα, τήν Πιάνα, λέν πῶς τό σμερδάκι βγαίνει σάν τραγί κατακόκκινο, μέ πόρινα μάτια, καί μέ νύχια στά πόδια ἀντί γιά καβούκια. Γι' αὐτό τό λέν καί Εἶδουλο, γιατί φαίνεται σάν τραγί ἢ ἄλλο ζῶο, μά εἶναι δαιμόνιο καί ὄχι ζῶο. Ἄλλες φορές φαίνεται σάν ἄνθρωπος καί τό εἶδανε ἔτσι πολλοί τσοπάνηδες καί τό τοῦ Βαλτετισοῦ καί τοῦ Φαλάνθου.»

Τί ὁμως συμβαίνει εἰς τήν πραγματικότητα; Διότι δέν νομίζω ὅτι ὑπάρχει κανεῖς, ὁ ὁποῖος νά πιστεύῃ ὅτι ἀποτελεῖ τυχαῖον γεγονός αὐτή ἡ παράδοσις νά ὑπάρχει εἰς τήν Ἀρκαδία (ὅπου θεωρεῖτο ἐντόπιος Θεός), καθὼς ἐπίσης καί νά θεωρῆται συπτωματικόν τό ὅτι κατ' ἐξοχήν ἐμφανίζεται εἰς τούς «τσοπάνηδες» (ἦταν Ποιμενικός Θεός), καθὼς ἐπίσης νά εἶναι τυχαῖος ὁ χαρακτηρισμός του «Εἶδουλο» καί τό ἄλλοτε τραγόμορφον καί ἄλλοτε ἀνθρώπινον τῆς μορφῆς του; Ἐκτός ἐάν δεχθῶμεν ὅτι πρόκειται περί μιᾶς συλλογικῆς ἀπάτης τῶν κατοίκων τῆς περιοχῆς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἐμελέτησαν τά ἀρχαῖα κείμενα εἰς Ἀγγλικήν ἢ Γερμανικὴν ἐκδόσιν (διότι τό 1860-80 μόνον εἰς ξενόγλωσσους ἐκδόσεις ἔδηρχον) καί ἀφοῦ ἐμελέτησαν ἐπίσης τὰς καλλιτεχνικὰς ἀναπαραστάσεις τοῦ Θεοῦ ἀπεφάσισαν νά ἐξαπατήσουν ἓναν ἐνοχλητικόν Λαογράφο, λέγοντες του ὅτι εἶδον κάποιον δαιμόνιον, τό

όποιοι άλλοτε είναι τραγόμορφον, άλλοτε ανθρώπομορφον και τό όποιον δαιμόνιον κατ' έξοχήν εμφανίζεται εις τούς ποιμένας τής 'Αρκαδίας. "Όσους πιστεύουν εις αυτάς καταπληκτικές «συμπτώσεις», άς άγνοήσωμεν μέ τά λόγια του 'Εθνικού μας Ποιητού, του Κωστή Παλαμά:

«'Η 'Αρχαία ψυχή ζεί μέσα μας
 άθέλητα κρυμένη
 ό Μέγας Πάν δέν πέθανε,
 "Όχι' ό Πάν ποτέ δέν πεθαίνει.»

'Επειδή όμως δέν έχομεν τήν άγνότητα τής ψυχής του άρχαιου ανθρώπου νά δεχθώμεν τόν Μύθο μέ άνοικτάς τάς πύλας τής διανοίας μας διά τούτο και θά αντιμετώπισωμεν αυτό τό γεγονός μέ κάποιον σκεπτικισμόν. "Ας λάβωμεν ώς δεδομένον τό γεγονός ότι ό Μέγας Πάν ένεφανίσθη εις τήν Γήν τής 'Αρκαδίας κατά τό έτος μ.Χ. 1872. Αυτό τί θά έσήμαινε; "Ότι ό Θεός Πάν είναι ένα «πλάσμα» τό όποιον ζη άκόμη, κατά τήν έννοιαν, τήν όποιαν έμεις δίδομεν εις τό φαινόμενον «ζωή»; Χυδαία όρθολογιστικά, έαν εξετάσωμεν τό ζήτημα δεν δυνάμεθα νά άπορρίψωμεν τήν λογικήν πιθανότητα ότι είναι δυνατόν αυτός ό λεγόμενος Θεός Πάν νά είναι μία βιολογική όντότης, άγνώστου ψυχοσωματικής ύφης, ή όποία όντότης, έχει έχει έναν κύκλον ζωής δέκα, είκοσι ή τριάντα χιλιάδων έτών. 'Εάν δεχθώμεν αυτήν τήν πιθανότητα όμως, αυτό θά έσήμαινε ότι ό Πάν εξακολουθεί νά ζή. "Όμως μαζί μέ τήν άγνότητα τής ψυχής τους έχει πλέον άποδειχθή ότι οι άνθρωποι χάνουν και τήν ίκανότητα τους νά βλέπουν τά «διαμόνια». Αυτό τί σημαίνει; "Ότι αυτά τά «διαμόνια» δέν υπάρχουν και είναι δημιουργήματα τής φαντασίας των ανθρώπων; Και ΝΑΙ και ΟΧΙ. ΝΑΙ εις τό ότι είναι όχι κυριολεκτικά δημιουργήματα, αλλά πάντως όντότητες εις άπόλυτον συνάρειαν μέ τήν φαντασίαν του ανθρώπου. ΟΧΙ εις τό ότι δέν υπάρχουν. Τουτό δέ διότι εις τό προηγούμενον έρώτημα, τό όποιον σκοπίμως έτέθη τοιουτοτρόπως, ύπήρχεν ή «λογική» ταυτότης: δέν υπάρχει - είναι δημιούργημα τής φαντασίας. 'Ετέθη δέ τό έρώτημα κατ' αυτόν τόν τρόπον διά νά άποδειχθή πόσον ή έμπειριοκρατία και ό ύλισμός έχουν δηλητηριάσει τάς ψυχάς των ανθρώπων, ώστε νά θεωρηται τελείως φυ-

σιολογική ή ταύτισις τής έννοίας του μή ύπάρχειν πρός τήν έννοιαν τής φαντασίας.

Διά νά επανέλθωμεν όμως εις τό πρόβλημά μας, ανακεφαλαίωνομεν: 'Απορρίψαμε τήν παρ' όλα αυτά λογικήν πιθανότητα τής ύποστάσεως του Θεού Πανός ώς βιολογικού όντος, μέ τήν γνωστήν μορφήν των βιολογικών όντων, τήν όποιαν γνωρίζομεν. 'Εδέχθημεν ότι ό Θεός Πάν ΥΠΑΡΧΕΙ και ότι ή ουσία τής ύπάρξεώς του έδρίσκεται εις άπόλυτον συνάρειαν πρός τήν φαντασίαν των ανθρώπων.

Τό γεγονός όμως ότι ό Θεός Πάν ήτο Θεός τής 'Αρκαδίας και επανεμφανίζεται πάλιν εις τήν 'Αρκαδίαν είναι τυχαίον; "Όχι. Τουτό δέ διότι δέν άποτελεί ό Θεός αυτός μόνον προϊόν τής θεάσεως και τής φαντασίας των συγκεκριμένων φυλετικώς προσώπων, αλλά και προϊόν τής μεταφυσικής ουσίας του συγκεκριμένου φυσικού χώρου και διά τήν περίπτωση μας τής 'Αρκαδίας.

Είναι δηλαδή δι' ὀλίγων ὁ Θεός Πάν, καί ὁ Θεός τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας γενικώτερον, ἢ ἔκφρασις ἢ μᾶλλον ἢ πλήρης Συνείδησις τῆς Κοσμικῆς Ἀρμονίας Φυλετικῆς Ψυχῆς καὶ Μεταφυσικῆς Οὐσίας τοῦ περιβάλλοντος. Τό ὅτι δέ «ζῆ» ἀκόμη ἢ «ὑπάρχει» ἀκόμη ὁ Θεός Πάν δέν εἶναι διόλου ἀνεξήγητον καὶ τοῦτο διότι τό γεγονός ὅτι «ἔζησεν» ἢ «ὑπῆρξε» εἶναι ἀρκετόν διὰ νά δώσῃ ἔρμηνειαν εἰς τό «ζῆ» καὶ «ὑπάρχει», καθώς ἐπίσης καί εἰς τό «θά ζῆ» καί «θά ὑπάρχει».

Ὅταν ἀρχίσωμε εἰς τήν παρούσαν ἐργασίαν τήν λογικήν διερεύνησιν τῆς λαογραφικῆς αὐτῆς μαρτυρίας εἴπωμεν ὅτι: «ἐπειδή δέν ἔχομεν τήν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀρχαίου ἀνθρώπου νά δεχθῶμεν τόν Μῦθον, μέ ἀνοικτάς τās πύλας τῆς διανοίας μας διὰ τοῦτο καί θά ἀντιμετωπίσωμεν τό ζήτημα μέ κάποιον σκεπτικισμόν». Ὁ ὅλος συλλογισμός, ὁ ὁποῖος ἠκολούθησε ἄς μήν φαντασθῆ κανεῖς ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἀναιρέσῃ τήν πρωταρχικήν αὐτήν σκέψιν. Σκοπός καί στόχος μας, τόσον ἀτομικός, ὅσον καί φυλετικός εἶναι νά ἀποκτήσωμεν τήν πρωταρχικήν αὐτή ἀθωότητα τῆς ψυχῆς μας καί ὄχι διὰ τῆς φιλοσοφίας καί τῆς λογικῆς νά λύσωμεν τά διάφορα μεταφυσικά μας προβλήματα. Ἡ φιλοσοφία εἶναι ἀπαραίτητος ὅταν ὑπάρχουν προβλήματα καί ὁ κόσμος, τόν ὁποῖον ἡμεῖς προτιθέμεθα νά δημιουργήσωμεν, δέν θά ἔχη προβλήματα ἢ διὰ νά γίνωμεν πλέον συγκεκριμένοι δέν θά ἔχη προβλήματα ἀπό αὐτά, τά ὁποῖα λύονται διὰ τῆς λογικῆς. Ἡ φιλοσοφία τοῦ Κόσμου μας θά λέγεται Τέχνη, ἢ δέ λογική τοῦ Νέου αὐτοῦ Κόσμου δέν θά εἶναι οὔτε ἀναλυτική, οὔτε συνθετική, ἀλλά Ἀπολλώνιος, Ἐνορατική καί Ἀρμονική. Εἰς τήν ἰδικήν μας δέ Πολιτείαν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τήν Πλατωνικήν, δέν θά ἐξορισθοῦν οἱ Καλλιτέχναι καί οἱ κυβερνοῦν οἱ Φιλόσοφοι, ἀλλά θά κυβερνοῦν οἱ Καλλιτέχναι καί θά ἐξορισθοῦν οἱ Φιλόσοφοι. Εἰς τήν Νέαν αὐτήν Πολιτείαν δέν θά ὑπάρχῃ ψεῦδος καί ὑποκρισία, ἀλλά μόνον Ἀλήθεια καί παραδοχή τῆς πηγῆς πάσης προόδου, τοῦ Πολέμου, τῆς Κινήσεως, τῆς Βουλῆσεως καί τῆς Δυνάμεως.

Πῶς ὅμως θά εὐρωμεν καί ποῦ θά πρέπει νά ἀναζητήσωμεν τήν ὁδόν αὐτήν ἢ ἔστω τήν ἀτραπόν, μέσω τῆς ὁποίας θά ἀποκτήσωμεν καί πάλιν τήν πρωταρχικήν ἀθωότητα τῆς Φυλετικῆς Ψυχῆς μας; Εἰς τήν Παράδοσιν, τήν ὁποίαν μέ τόσον μίσος πολεμοῦν οἱ ἔχθροί μας καί ἔχθροί τοῦ ἔθνους, τά μίσθαρνα ὄργανα τῆς ἐβραϊκῆς παρακμῆς, ὁ κομμουνισμός καί ἡ δημοκρατία. Θά πρέπει βεβαίως νά τονίσωμεν ἐπί τοῦ προκειμένου ὅτι Παράδοσις εἶναι ὄχι ὅτι συλλήβδην εἰς τό Παρελθόν ἀπετέλεσεν κτήμα τῆς Φυλῆς μας, ἀλλά μόνον ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς τήν Ἑλληνικότητα τῶν πραγμάτων καί εἰς ὅτι εἶναι εἰς ἀρμονικήν συνάφειαν πρὸς τό Αἷμα καί τήν καταγωγὴν μας. Δέν μπορεῖ παραδείγματος χάριν νά θεωρηθῆ ἀπό ἕνα ἄνθρωπο τῶν ἰδεῶν μας μετά διακόσια ἔτη ὡς ἔθνικὴ παράδοσις ἢ σημερινὴ λεγομένη λαϊκὴ μουσικὴ» λόγω τοῦ ὅτι οἱ περισσότεροί Ἕλληνες σήμερον ἀρέσκονται εἰς αὐτήν τήν χυδαίαν ἀπόλαυσιν. Κατ' ἀνάλογον τρόπον καί ἡμεῖς σήμερον δέν θά πρέπει νά δεχθῶμεν συλλήβδην ὡς παράδοσιν ὅτι ἀπλῶς καί μόνον ἀποτελεῖ παρελθόν καί μάστιγος εἰς τās περισσοτέρας τῶν περιπτώσεων κακό παρελθόν.

Διὰ νά ἀνεύρωμεν ὅμως τί εἶναι Παραδοσιακόν καί τί ἀπλῶς καί μόνον κακό παρελθόν καί παρακμὴ τῶν περασμένων αἰώνων δέν ἔχομεν ἄλλο περιθώριον ἀπὸ τό νά μελετήσωμεν γενικῶς τό παρελθόν προπαντός δέ τό Μυθικόν παρελθόν, ὅπως τό διέσωσεν ἡ Φυλετικὴ Ψυχὴ καί ἐπίσης τό Καλλιτεχνικόν παρελθόν ὅπως διεσώθη εἰς τά διάφορα Ἱερὰ Μνημεῖα τῆς Ἀρχαίας μας Τέχνης. Θά πρέπει νά ἀγαπήσωμεν κάθε τί Παραδοσιακόν καί νά Συνειδητοποιήσωμεν ὅτι Ἀναγέννησις τοῦ Ἑλληνισμοῦ σημαίνει Ἐπιστροφή εἰς τά Πρότυπα ἐκεῖνα τῶν Ὀλυμπίων Θεῶν, μέ τά ὁποῖα οἱ πρόγονοί μας ἐμεγαλοῦργησαν.

«Οἱ Θεοὶ δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ βρυκόλακες ποῦ θρέφονται μέ τήν Φαντασίαν τῶν Ἐκλεκτῶν. Κάθε φορά ποῦ ἕνα κυπαρίσι λυγᾷ στό φύσημα καί ὁ νοῦς τοῦ ποιητῆ φτεροκοπᾷ, τότε καί ὁ Κυπαρίσιος Ἀπόλλων ἐπιστρέφει...»

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

TOTE KAI TΩPA

Ἡ παρακμή τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας
καὶ ὁ θάνατος τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ
πολιτισμοῦ

Μελετώντας τὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῆς Ρώμης, μένουμε κυριολεκτικῶς ἐκθαμβοί, ἐμπρὸς στὸ θαῦμα τῆς ὀργανωμένης ἰσχύος τοῦ κράτους στὰ σύνορα καὶ τὶς ἐπαρχίες του. Ἀλλὰ ὅσον ἐκπληκτικὴ καὶ ἂν ὑπῆρξε ἡ ἰσχύς τῆς Ρώμης, ἄλλο τόσον ἦταν διαβρωμένος καὶ διαλελυμένος ὁ ἐσωτερικὸς πυρὴν τῆς ἰσχύος της. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀενάων ἐχθροπραξιῶν μὲ τοὺς κατά καιροὺς ἐχθροὺς της καὶ τῶν καταστροφικῶν ἐμφυλίων πολέμων, οἱ ἐλευθέρως πτωχὲς τάξεις τῆς Ἰταλίας, ἡ ἀριστοκρατία τοῦ αἵματος καὶ τῆς γῆς, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ὅπως ἐπισημαίνει ὁ SOREL ἀπεδέχθησαν τρομακτικὲς ἀνισότητες καὶ ὑπέφεραν τόσο γιὰ νὰ κατακτήσουν τὸν κόσμον, ἐξηφανίσθησαν. Ἄντ' αὐτῶν ἐνεφανίσθη μία ὀλιγαρχικὴ πλουτοκρατία, ἡ ὁποία ἐδέσποζε σὲ μία ἀχανὴ μάζα ἐκφυλισμένων, ἕνα ἀνευ προηγουμένου βιολογικὸ προλεταριάτον, καρπὸ τοῦ ἀσυνόδοτου δουλεμπορίου, ποὺ ἐμάστιζε κυρίως τὶς ἀφρικανικὲς καὶ τὶς ἀσιατικὲς ἐπαρχίες. Κάτω ἀπὸ τὴν ἀνησυχία τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῶν ἐμφυλίων συγκρούσεων ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰ καὶ τὴν συνειδητοποίησιν τοῦ ἐκφυλισμοῦ τους, ποὺ ὀδηγήσαστὴν ἀνικανότητά τους νὰ αὐτοκυβερνηθῶνται ἀπὸ τὴν ἄλλη, οἱ μάζες ὑπετάχθησαν στὴν ἀπόλυτον κυριαρχίαν τῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ κακοήθης κολακεία ἐγίνετο ἡ κατ' ἐξοχίαν ἀγαπημένη ἀσχολία τῆς συγκλήτου. Τὸ δῶρον τῆς μεγαλοφυΐας στὰ γράμματα καὶ τὶς τέχνες μετετρέπητο σὲ μέσον δημιουργίας πολυπλόκων «πανηγυρικῶν» ἔργων χάριν τοῦ μονάρχου καὶ τῶν εὐνοουμένων του. Ἡ γενναίότης, ἡ πίστις καὶ ἡ τιμὴ τοῦ ὄρκου καὶ τοῦ λόγου, ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ πνεύματος, ἡ ἀγάπη γιὰ τοὺς παλαιούς ἐλευθέρους ἐθνικοὺς θεσμοὺς, παρεχώρησαν τὴν θέσιν τοὺς στὴν διαφθορά, τὸν φθόνον, τὴν χαιρεκακίαν, τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὴν κολακείαν.

Γ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ὅπωςδήποτε κοινοτυποῦμε, ὅπως ἀλλοστε καὶ τόσοι ἄλλοι, ὅταν ἀναφερόμεθα στὸ πρόβλημα τῆς παρακμῆς τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Δέν θά ἦταν ὁμοῦ καθόλου κοινότυπον, ἐάν ἐξετάζαμε τὶς πραγματικὲς αὐτὲς στιγμὲς τῆς ἱστορίας κατ' ἀναλογίαν μὲ τὰ ἀντίστοιχα γεγονότα τῆς παρακμῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ χαρακτηρίζεται καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἴδια ἐλλειψοειδῆ καμπύλη ἀνακυκλώσεως, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸ πλέον ἰδιότυπον στοιχεῖον τοῦ προκατόχου του.

Ἡ Ρώμη δὲν ἦταν πλέον ἡ μεγάλη στρατιωτικὴ δύναμις τοῦ παρελθόντος. Μὲ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ συστήματος διακυβερνήσεώς της, οἱ ἐλπίδες τῆς ἐπιβιώσεώς της εἶχαν ἐναποτεθῆ στὸν δεσποτισμὸ τοῦ ἀπολύτου μονάρχου καὶ στὴν πολιτικὴ τῆς φιλετικῆς παμμαξίας.

Ἡ ἐξαφάνισις ὁμως τῶν ἐλευθέρων τάξεων εἶχε καὶ ἄλλα δυσμενῆ ἐπακόλουθα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ σημαντικώτερον ἦταν ἡ ὑπερφύτωση τοῦ δημοσίου τομέως. Γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθῃ τὸ κράτος στὶς συνεχῶς ἐντεινόμενες δυσκολίας, ἐξηναγκάσθη νὰ δημιουργήσῃ ἕνα Ἀγροτικὸ Πιστωτικὸ Ὄργανισμὸ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τοὺς ἀπόρους ἀγρότες. Ἐν συνεχείᾳ γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὶς ἀξάνομιμες φορολογικὰς ἐπιβαρύνσεις ἐδημιούργησε τὸν Κρατικὸ Ὄργανισμὸ Δημοσίων Ἔργων καὶ γιὰ νὰ ἀνακόψῃ τὸν πληθωρισμὸ, Συμβάσεις τιμῶν-ἡμερομισθίων, οἱ ὁποῖες εἶχαν σάν στόχον τοὺς νὰ περιορίσουν τὴν κυκλοφορίαν τοῦ χρήματος. Ἡ αὔξηση τῶν ἀγροτικῶν χρεῶν ὀδήγησε στὴν δημιουργίαν Ὄργανισμοῦ Διαχειρίσεως Ἀγροτικῶν Χρεῶν, ἀντίστοιχον Ὄργανισμὸν Ἀποκαταστάσεως καὶ τελικῶς στὴν ἐμφάνισιν Ὄμοσπονδιακῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς. Εἶναι εὐνόητον πῶς ἠκολούθησε μία ἀλυσσιδωτὴ ἐμφάνισις τραπεζῶν, οἱ ὁποῖες περιήλθαν στὴν ἰδιοκτησίαν ὀλίγων πλουτοκρατῶν.

Παρ' ὅλα ὁμως αὐτὰ, τίποτε δὲν ἐπέτυχε νὰ συγκρατήσῃ τὴν τρομακτικὴν ἄνοδον τῶν τιμῶν τοῦ 301 μ.χ. Ἐτέθη τότε σὲ ἐφαρμογὴ νόμος ἐλέγχου τῶν τιμῶν, ὁ ὁποῖος ὁμως εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τὴν ἀνθισιν τῆς μαύρης ἀγορᾶς καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ζωτικῶν εἰδῶν διατροφῆς. Ἔτσι τὸ κράτος ὑπεχρέωθη νὰ ἐφοδιάζῃ καθημερινῶς μὲ δύο λίβρες ἄρτου 200.000 ἄτομα καὶ ἀργότερα τὸ δελτίον τροφίμων ἐπεξετάθη καὶ στὸ χοιρινὸν κρέας, τὸ ἐλαϊόλαδον καὶ τὸ μαγειρικόν ἄλας. Παραληλῶς καὶ δι' εὐνοήτους λόγους, ἐδόθη τρομερὴ ἐμφασίς στὸν τομέα τῶν δημοσίων θεαμάτων.

Ἡ συνεχὴς αὔξηση τῶν χρεῶν κατέστρεψε ὅλους τοὺς μικροϊδιοκτῆτες. Ἀντιθέτως οἱ κάτοχοι τῶν μεγάλων ἐγγείων ἰδιοκτησιῶν ἔγιναν πανίσχυροι. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ τρομακτικὴ ἀστυφουλία καὶ ἡ ἀναγκα-

στικὴ αὔξησης τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μισθωτῶν τοῦ δημοσίου. Ἡ διανομὴ τροφίμων βάσει δελτίου συμπεριέλαβε 320.000 ἄτομα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1.000.000 τῶν κατοίκων τῆς Ρώμης, τὸ 50% ἦταν δημόσιοι ὑπάλληλοι. Ἡ γραφειοκρατία κατέπνιξε τὸν διοικητικὸ μηχανισμό καὶ γιὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ὁ πληθωρισμὸς ἠδύθησαν καὶ ἄλλοι οἱ φόροι, ἕως ὅτου ὑπέκυψαν καὶ οἱ τελευταῖοι ἐναπομειναντες φορολογούμενοι. Μερικοὺς αἰῶνες ἐνωρίτερα, πρὶν ἀπὸ τὴν κατάφωρον χρεωκοπία τοῦ κράτους, ὁ Κικέρων, κατὰ τὸ 54 π.χ. εἶχε προειδοποιήσει: «Φορολογούμεθα γιὰ τὴν κατανάλωσιν οἴνου καὶ ἄρτου, γιὰ τὰ εἰσοδήματα καὶ τὶς ἐπενδύσεις μας, γιὰ τὴν γῆν καὶ γιὰ τὰ περιουσιακά μας στοιχεῖα, ὄχι μόνον γιὰ νὰ συντηροῦμε τὴν ζωὴν ὄντα ἐκφυλισμένα πού δὲν ἀξίζουν κἂν τὸν τίτλον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ ἐν ὀνόματι τῆς βοήθειας ξένων ἐθνῶν πού μέχρι πρότινος, ἀγνοοῦσαμε τὴν ὑπαρξίαν τους...»

Πέντε αἰῶνες μετὰ ἀπὸ τὸν Κικέρωνα, συναντοῦμε τὸν ἀντιδιαμετρικὸν τοῦ τύπου, στὸ πρόσωπον τοῦ Σιδωνίου, ἐνὸς Ρωμαίου-λάτου γαιοκτῆμονος πού ἔγινε ἐπίσκοπος. Ἀπὸ τὴν διασωθεῖσα ἀλληλογραφία τοῦ πληροφροῦμεθα μεγαλοαστῶν τοῦ 5ου μ.χ. αἰῶνος, στὴν νότιον περιοχὴ τῆς σημερινῆς Γαλλίας. Ὁ Σιδώνιος ζοῦσε σὲ μία βίλλα, στὶς λοφώδεις ἐκτάσεις πού ἐδρῖσκονται κοντὰ στὸ σύγχρονον Clermont. Διέθετε προσωπικὴ βιβλιοθήκη, λουτρά καὶ ἄλλες πολλές ἀνέσεις πού χαρακτηρίζουν τοὺς ἀντιστοιχοῦντας μεγαλοαστοὺς τῆς ἐποχῆς μας. Συνήθιζε τὶς κυνηγετικὰς ἐκδρομὰς καὶ τὰ συμπόσια, ἔκανε δὲ ὅτι τοῦ ἦταν δυνατόν γιὰ νὰ περνᾷ εὐχάριστα τὴν ζωὴν του. Ὅμως ἡ ἀπειλή τῶν βαρβάρων, τὸν εἶχε κατατρομοκρατήσῃ. Παρ' ὅλους τοὺς φόβους καὶ τὴν ἀνησυχίαν του, μᾶς ἄφησε μία ἐπιστολή, πού εἶχε ἀποστείλει σὲ κάποιον φίλον του καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ κλασσικὸν δείγμα τῆς νοοτροπίας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του: «Θά εἰσαθεῖα πρόνοιαν.» Ἐγραφε ὁ Σιδώνιος, «θὰ εἰσακουσῇ χωρὶς ἀμφιβολία τὶς προσευχὰς μας καὶ κάτω ἀπὸ τὴν εὐλογία μᾶς νέας εἰρήνης, θὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς φόβους τῆς ἐποχῆς μας, σάν ἀπλή ἀνάμνησιν...»

Ἡ θεία πρόνοια ὅμως δέν ἔδειξε τό παρα-
 μικρό ἐνδιαφέρον γιά τόν Σιδώνιο. Λίγα
 χρόνια ἀργότερα, οἱ βάρβαροι κατέστρεψαν
 τήν βίλλα του, καθώς ἐσάρωναν μέ τίς ἐπι-
 δρομές τους τήν νότιο Γαλλία. Ἐπί δεκα-
 τρεῖς αἰῶνες, ἡ νοοτροπία τοῦ Σιδωνίου καί
 τῶν ὁμοίων του ἔμελλε νά ἐξαφανισθῆ ἀπό
 τό εὐρωπαϊκό προσκήνιο, γιά νά ἐπανεμφα-
 νισθῆ στήν ἐποχή μας. Οἱ Κικέρωνες τοῦ
 XX αἰῶνος ὑπῆρξαν δυστυχῶς ἐλάχιστοι καί
 δέν ἀπαιτεῖται ιδιαίτερη ὀξύνοια στήν σύ-
 γκρισι τῆς παρηκμασμένης δομῆς τῆς Ρώ-
 μης καί τοῦ δυτικοῦ κόσμου. Οἱ Σιδώνιοι τοῦ
 δυτικοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, ἤλθαν καί

παρήλθαν καί παρά τό γεγονός ὅτι οἱ βάρ-
 βαροι δέν ἐνεφανίσθησαν γιά νά προσφέ-
 ρουν στήν Δύσι κάποια ἀνάλογη ληξιαρχική
 πράξι θανάτου μέ τήν ἀντίστοιχη τῆς Ρώμης,
 δέν εἶναι ἀπαραίτητο νά ἐξακολουθοῦμε νά
 περιμένουμε ἕνα συμβάν αὐτοῦ τοῦ τύπου γιά
 νά ἀποφασίσουμε ἐπιτέλους πῶς ὀφείλουμε
 ἱστορικῶς νά ὀντοποιήσουμε ἕνα νέο κύκλο
 ζωῆς.

Ἴσως ἡ δημιουργία νά φαντάξῃ ἀδύνατη
 καί ἀπρόσιτη μέσα στίς δυσσοίανες συνθήκες
 τῆς ἐποχῆς. Ἀλλά οἱ θεοί πάντα ἀγαποῦν
 αὐτούς πού ἀπαιτοῦν τά ἀδύνατα...

Χρυσή αυγή

« Η Γερμανική Φιλοσοφία είναι ένα κομμάτι τῆς ἀντιμεταρρυθμίσεως στό σημεῖο αὐτό, αἰ ἴσως ἀκόμη ἕνα ἀπόσπασμα τῆς Ἐναγεννήσεως, ἢ τουλάχιστον μία θέλησις ἀναγεννήσεως, ἢ ἐπιθυμία νά συνεχίσουμε τὴν ἀνακάλυψι τῆς ἀρχαιότητος, νά ξεθάψουμε τὴν ἀρχαία φιλοσοφία, πρὸ παντός αὐτὴ πού ἀνήκει στοὺς προσωκρατικούς τὸ ναὸ τῶν Ἑλλήνων πού εἶναι βαθύτερα θαμμένοι! Ἴσως σέ μερικούς αἰῶνες θά διαπιστώσουν ὅτι ὅλη ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Γερμανικῆς Φιλοσοφικῆς Σκέψεως συνίσταται στὴν ἀνάκτησι τοῦ ἀρχαίου ἐδάφους ἀπὸ τὴν ἀπαρνητικὴν ἀπομάχη πρὸς πῆχυν καὶ ὅτι κάθε ἰσχυρισμὸς «πρωτοτυπίας» φαίνεται κακόβουλος καὶ ἀκαταστάσιμος ἐν συγκρίσει μ' αὐτὸν τὸν ἀνώτερο ἰσχυρισμὸ τῶν Γερμανῶν, ὅτι κατάρθωσαν νά ἐπισυνδέσουν τοὺς δεσμούς πού ἐφαίνοντο κομμένοι, τοὺς δεσμούς μὲ τοὺς Ἀρχαίους Ἕλληνας, μὲ τὸν ὑπέρτατο τύπο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἐπιστρέφουμε ἐκεῖ σήμερα ὅλοι, σ' αὐτὲς τὶς θεμελιώδεις ἐρμηνεῖες τοῦ σύμπαντος πού ἐκάλυψε τὸ Ἑλληνικὸ Πνεῦμα, μέσω τοῦ Ἀναξίμανδρου, τοῦ Ἡρακλείτου, τοῦ Παρμενίδου, τοῦ Ἐμπεδοκλέους, τοῦ Δημοκρίτου καὶ τοῦ Ἀναξαγόρα. Ἀπὸ μέρα σέ μέρα ἐπινοοῦμε περισσότερο Ἕλληνας, πρῶτα ἀσφαλῶς στὶς ἀντιλήψεις μας καὶ τὶς ἀξιολογήσεις μας, ὡς ἂν νά εἶμαστε ἀκριβῶς Ἑλληνίζοντα Φαντάσματα. Ἀλλὰ ὡς ἐλπίζουμε ὅτι κάποτε θά

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Κάθε πού σέ φέρν' ή αύγή,
κάθε πού σέ παίρνουνε τά σκότη,
φαίνεσαι στόν κόσμο καταπόρφυρος,
Θεέ πατέρα, αιματοπότη!
'Από αίμα ένα λουτρό σου άθανατίζει
ή άκαταμέτρητη ώραιότη·
τό αίμα θρέφει σε καί ζώνει σε,
Θεέ πατέρα, αιματοπότη!
Γιά νά σβήσουμε τή δίψα σου,
θύματα χιλιάκριβα σου σφάζομε,
τά μονόκλωνα παιδιά μας.
'Αν καί αυτά δέ σέ χορταίνουν,
σου έτοιμάζομε μιά θάλασσα
μ' όλο τό αίμα άπ' τήν καρδιά μας!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ
(ΑΠΟ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ)